אדי בן שושן / **הסיפור הזה הוא אני**

אדי בן שושן

הסיפור הזה הוא אני

אדי בן שושן

הסיפור הזה הוא אני

כתיבה ועריכה: אלי חליפה
עיצוב כריכה: מאי חליפה
עימוד: שרית רוזנברג

נדפס בישראל, תשפ"ד 2024
כל הזכויות שמורות לאדי בן שושן

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע,
לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני, אופטי או
מכני או אחר כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה, שימוש מסחרי
מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט
אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

©
הוצאת אות ועוד
052-2708666
Otvaod1@gmail.com

תוכן

קוראים יקרים

אדם עובר מסע בחייו ואת סיפורו קשה לתאר בספר אחד, אלא את רוח הדברים, מורשתו, וסיפורים שיתארו את שורשיו שהם שורשי דור ההמשך שלו.

בספרי אני לוקח אתכם למסע מרתק, מרגש מאוד, לעתים מותח, לעתים מפתיע, כי כאלה הם חיינו. על עליית הוריי לארץ והצטרפותם למלחמת העצמאות, המעבר של אבי מהקומנדו הצרפתי למאבק על ארץ, ההתאקלמות ביפו, החזרה לקזבלנקה, החיים של המשפחה ברווחה שם.

עלייתי לארץ כנער צעיר, התאקלמות בפנימייה, התגייסות למשמר הגבול, החיים כבודד לפעמים אפילו רעב אך שומר על יושרי וכבודי ולא מבקש.

המעבר למשטרה והקריירה שם במגוון תפקידים מאתגרים מאוד, מרתקים ומותחים. ההכרות עם יהודית והאימוץ לחיק משפחתם, הקמת משפחתנו בדרך של יושר, ענווה.

כל חיי שרתי במדים וגם כשפרשתי המשכתי לשרת את ציבור ואת גמלאי המשטרה, עד היום כשאני משמש סגן יו"ר ועד הגמלאים הארצי.

התנדבתי לפעול למען תושבי העיר יבנה שם בנינו את ביתנו, כחבר מועצה, כמתנדב, ופעולות נוספות. הסיפורים הם רבים, מרתקים וכיצד באחד הימים הבת שלי הייתה למפקדת שלי בשירות.

אני מזמין אותכם לצאת למסע חיי לתוך מנהרת הזמן האישית שלי שאולי חלקכם תוכלו להזדהות או לקחת משהו לתוך מזוודה למסע הפרטי שלכם בחיים שיקנו לכם כלים ותובנות על החיים. אקח אתכם עימי לתוך שרשרת חוויות, ואתגרים עוצמתיים ומרגשים גם יחד, לעיתים אף מותחים, מסקרנים ונותנים תקווה שאין ייאוש ותמיד צריך להמשיך הלאה גם שקשה וגם שנראה שהדרך לוקחת אותך למבוי סתום או לרחוב ללא מוצא

הערכים שגדלתי עליהם בבית אמא ואבא תמיד יהיו נר לרגליכם ותמיד יזכירו לכם שבסוף יהיה טוב, ויש טוב בעולם.

אדי בן שושן

חייל הקומנדו

בחרתי להתחיל את סיפורי מנקודה מסוימת בהיסטוריה המשפחתית. מקום בו אבי למעשה מתחיל את דרכו עם הקשר לישראל. משם נמשיך במסע המרתק שיחצה זמנים ויבשות. נקודת זמן זו בעלת חשיבות היסטורית מבחינת סיפור חיי המשפחה.

מלחמת העולם השניה הסתיימה ויחידת חיילי הקומנדו הצרפתי ביצעו במקום עבודות שיטור וסדר עד שגרמניה תתחיל לקום מהחורבות שלה.

"ג'ו", קרא אחד החיילים לאבי ששרת ביחידה. "אנחנו עומדים לסיים כאן את השירות, אין הרבה כבר מה לעשות. נלחמנו, עשינו דברים קשים. יש רעיון לעלות לארץ ישראל, כולנו יחד כדי לעזור במלחמה", הציע החבר.

"כל היחידה תעלה יחד?" התעניין ג'ו.

"אני מדבר עם כולם, כולם מתלהבים, עם הידע שלנו בלחימה נוכל לעזור במלחמה בארץ ישראל, אתה חובש, צריכים אותך", מסביר החבר.

בערב ישבו החברים והעלו זכרונות. מפקדם שהיה בדרגת קולונל הביט בניצוץ בעיניהם. "היהודים סבלו מספיק, אנחנו צריכים לעזור, אני לא יהודי, אבל אגיע איתכם לישראל להלחם"

"תבוא איתנו?" שאל ג'ו מופתע.

"גם אני אבוא", אמר חייל אחר, נוצרי. "נעזור לכם"

"נלך כולנו יחידה אחת", הציע המפקד שלהם.

"ויוה ארץ ישראל!" קראו בהתרגשות.

ג'ו התכונן לקראת העליה לארץ. המלחמה החלה בשלב הראשון בין כוחות הפלמ"ח והגנה מול הערבים. הוא מבין כי כעת הוא מגיע למלחמה החשובה בחייו. כל כך רצה להיות רופא, בכלל לא ללחום, אלא לרפא אנשים, והחיים הובילו אותו אחרת. הוא נולד בקזבלנקה, מרוקו ולמד כשהצרפתים שלטו במדינה. בגיל צעיר התייתם מאימו. אולם כילד מחונן וחכם מאוד החליט ללכת ללמוד רפואה בסורבון. כשהחלה מלחמת העולם השניה נקראו הסטודנטים הצרפתיים לדגל, להלחם, והוא הצטרף יחד עם יהודים אחרים לצרפת החופשית להלחם בנאצים. כסטודנטים הבריחו אותם מתחת לאפו של השלטון הווישי ששיתף פעולה עם נאצים.

הוא יצא עם הצבא לקורסיקה ולאור הידע שצבר בלימודי רפואה הוצב כחובש קרבי. לאחר הפלישה הצטרף עם הכוחות הצרפתיים והגיע לגרמניה לאחר שנכנעה. הוא עוד סבר כי אולי יחזור ללמוד, ישלים את לימודי הרפואה אולם כעת הרעיון לעלות לארץ ישראל, להלחם למען המדינה היהודית בער בו כמו גם בחבריו.

יחידת הקומנדו הצרפתית עולה ב־1947 לארץ ישראל ומצטרפת כחלק מלוחמי גח"ל שהגיעו מחו"ל. הם נשארים יחידה אחת מלוכדת שמקבלת משימות קשות.

"הקרבות הקשים הם מול הצבא המצרי. זה צבא מאורגן שנע בטור שריון", הסבירו להם. הם נעו לנגב להלחם, להגן על המשלטים ולהשתתף בקרבות שונים. חלקם נפצע, מספר מחבריו אף נהרגו ונשחטו על ידי המצרים באחת הפעולות האכזריות ביותר שידעו.

במלחמת עצמאות בכל כוח קרבי היו גם נשים, בכל משלט שנלחמו. באחד מהם הוא שומע בחורה שמדברת במבטא צרפתי. אבא שלי הקשיב בקשב רב. בחורה אצילית, יפה, שרתה שם כחלק מהלוחמים.

"את מצרפת, או מרוקו?" פנה אליה בצרפתית.

היא הביטה אליו מופתעת, מביטה בו, איש מרשים.

"עליתי ממרוקו עם המשפחה שלי, אני דוברת צרפתית", אמרה, "ואתה?" התעניינה.

"קזבלנקה. הלכתי ללמוד רפואה ובסוף אני חייל, חובש קרבי בצבא הצרפתי ועכשיו כאן", הסביר.

אמא שלי, שרלוט, (בת שבע) עלתה לארץ עם אחיה לאחר שהוריה נפטרו. היא התגייסה לצבא ובשל הידע הרב שלה בשפות נעזרו בה לצורך כך לתרגום ולחיל הקשר.

תעודת השרות הצבאי של אמא

אמא בצעירותה

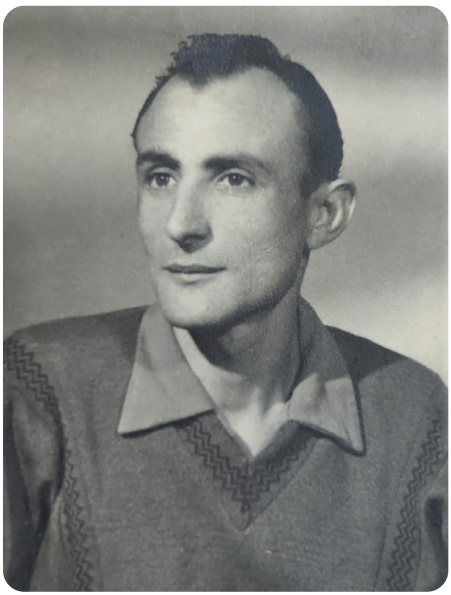
תעודת זהות של
אבא

תמונת אימי כחיילת מוטבעת
על תעודת הזהות

אבא חייל בארץ

אבא בצעירותו

הקשר ביניהם מאז לא התנתק. היא אהבה אותו והוא אותה, הידע שלה, האצילות.

בתום המלחמה כל אחד מהצעירים החל את דרכו. אבא שלי, ג'ו, או יוסף כפי ששמו היה, הגיע ליפו כדי למצוא לעצמו בית. מציעים לו כלוחם לשעבר לקבל בית נטוש. הוא נכנס לאחד הבתים ולקח דירה שם החל את דרכו. היו להם שאיפות, להתפרנס בכבוד, להקים משפחה.

בחזרה למרוקו

אולם החלומות, שלא היו גדולים, גם הם התנפצו.

לקראת תום המלחמה החליטו להתחתן ולמסד את הקשר שלהם. מאיר אח של אימי התגייס למענם. "אני מכיר רב מבת ים, הוא יחתן אתכם", הסביר להם. מעבר לרב הם לא היו זקוקים להרבה, לא מסיבות או תזמורת, ובלבד שיקדשו אותם זה לזו.

הם התלבשו יפה ככל שיכלו, והמתינו יחד עם מספר חברים לרב.

מאיר ישב והזמן עבר.

"איפה הרב?" דאגה אימי.

"בוודאי קצת מתעכב, נחכה", הציע.

"אתה יודע היכן כתובתו?" שאל אבי.

"כן, הייתי אצלו בבית", ענה.

"אז נסע אליו, אם נחכה לא נראה לי שנתחתן הערב", אמר אבי.

הם נסעו לביתו של הרב בבת ים שהופתע לראות אותם.

"היית אמור לבוא לחתן אותם", הזכיר לו מאיר.

"מחילה, מחילה, פרח מזכרוני", התנצל.

"אז נתחתן כאן", הודיע אבי.

"צריך מניין", אמר הרב.

"הנה אנחנו, ועוד חברים ונביא כעת מהשכנים שלך, יהיה מניין", אמר אבי החלטי.

החתונה נערכה וכך התחתנו זה לזו.

אמא שלי

הם שבו לביתם. המלחמה הסתיימה וכעת היה עליהם להתחיל את חייהם. עבודה הם לא ממש מצאו למעט מספר עבודות מזדמנות שאבי ביצע. אם לא די בכך אימי הרתה. כדי להשיג מזון היא עברה בין חצרות ואספה מגידולי ירק שאחרים גידלו או מקומות שנותרו נטושים עם בוסתנים של הערבים.

אבי היה נואש. "אי אפשר לחיות ככה, זה לא חיים", אמר לאימי.

אימי ילדה את אחותי, מרגרית (מגי) שהייתה בתם הבכורה ואבי מבין כי הוא לא יוכל כך לכלכל את משפחתו.

הם יצרו קשר עם בת דודה של אימי בצרפת וזו סייעה להם באשרות כדי לחזור לצרפת ומשם לשוב למרוקו.

עם תינוקת שאך נולדה טסו לצרפת. בזמן שהותם בצרפת אצל בת אחיה של אימי, בדק אבי אפשרות להשלים את לימודי הרפואה. צרפת היתה אחרי מלחמה ולא ניתן היה ללמוד שוב ולא היה סדר בדברים. לאור זאת החליטו להמשיך וחזרו למרוקו. אבי יצא לאלג'יר ללמוד הנהלת חשבונות למשך מספר חודשים. אולם ההכשרה שם לא היתה מספיקה והוא שמע כי בגרמניה הוא יוכל להשלים את לימודיו בתחום. אבי נסע לגרמניה שם השלים את לימודיו בהנהלת חשבונות. בתום לימודיו הציעו לו לייצג אותם בסוכנות של חברת פולקסווגן במרוקו, חברה בינלאומית שבמרוקו היתה להם סוכנות מאוד גדולה שרכביה היו פופולריים במרוקו באותה עת.

למשפחת אימי היו קרובי משפחה שתמכו בה במרוקו וכך התאפשר לאבי לצאת ללמוד כדי להיות בעל מקצוע חיוני. בנוסף גם אימו החורגת שנישאה לאביו קיבלה אותו כעת כבעל משפחה ותמכה בו ובאימי. כך שהם היו עטופי תמיכה.

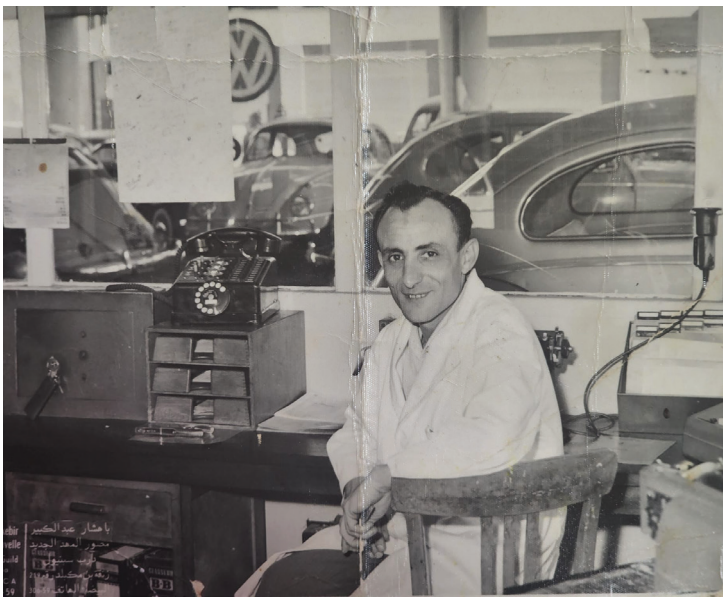
אביה של אמי, ומשפחתה

יוסף כהן, סבא

היותו חייל לשעבר, דיבורו הרהוט, מראהו האלגנטי מאוד יצרו רושם עז. כך נוצר קשר אמיץ בינו לחברת פולקסווגן שפתחה סוכנות במרוקו וחיפשו מנהל חשבונות.

חברת פולקסווגן ייצרה מכוניות מאוד איכותיות ושכבת המעמד הגבוה במרוקו רכשו את הדגמים שלה. אט אט יצר אבי מתוקף עבודתו קשרים בין אישים שונים. הוא היה בעל משרה מכובדת ויצר קהל חברים חשוב. חייהם בקזבלנקה השתנו ללא היכר, לאחר שנים שלעבודה, חסכו כסף, ולימים רכשו בית גדול בו החלו לחיות חיי רווחה.

אבא שלי במשרדו בפוקלסווגן

אמא, אני ומגי אחותי

ילדות במרוקו

לאחר שאבי החל לעבוד בפולקסווגן כאמור השתנה מצבה הכלכלי של המשפחה. גרנו בדירה בדמי מפתח שבה נולדתי בקזבלנקה ב־23.10.1950

שנתיים לאחר מכן נולד אחי דני ואחריו גבריאל. כמו כן נולדו שלוש בנות, סימונה, רשל ונטלי.

נשלחתי לבית הספר אליאנס שהיה לבנים ואחותי לבית ספר שיועד לבנות. אולם ללמוד לא אהבתי. קלטתי את הדברים במהירות, ידעתי קרוא וכתוב, אך לא אהבתי את שיטת הלמידה הקשוחה, גם לא השקעתי מזמני בהכנת שיעורי בית.

אני כפעוט

גבי, דני, אני ומגי

במרוקו בוילה
נטלי: משמאל:
אבא, אמא, מגי
וסימונה

אני בילדותי

באחד הימים קרא לי המורה וביקש שאקריא את שיעורי הבית. עמדתי נחוש כמי שהכין את שיעורי הבית, פתחתי את המחברת, נעצתי את מבטי והקראתי מהדף הריק את התשובות עליהן חשבתי באותו רגע.

"כל הכבוד!" אמר המורה והורה לי לשבת.

בזמן הפנוי טיפסתי על עצים, חיפשתי הרפתקאות, התחברתי לילדים אחרים. אולם אהבתי הגדולה הייתה לקולנוע. אמא שלי גם אהבה קולנוע והיא לקחה אותי כליווי לצפות בסרטים. זו הייתה אהבה מילדות שמלווה אותי כל חיי.

אימי סיפרה לי לא אחת על הרפתקאותיה בארץ כחיילת, על המלחמות, על החיים שלהם והדבר הצית את דמיוני. אימי היתה פטריוטית ואמרה: "זאת המדינה שלנו, זאת פלשתין־כך קראו לישראל אז). אימי סיפרה את הסיפורים כמספרת שהכניסה אותי לתוך הסיפור עצמו כמו הייתי שם, היא ידעה להצית את הדמיון.

סיפוריה של אימי השפיעו עלי וכבר בילדותי ביקשתי מהוריי לעלות לארץ.

"אבל אנחנו גרים כאן, לא נוכל לעלות כעת לישראל", הסבירה לי אמי.

"אז אעלה לבד", דרשתי.

"אתה ילד", הביטה בי כלא מאמינה, "כיצד תעלה לבד?"

שוב דרשתי ולבסוף כדי להקנות שקט ביקשה שאמתין לבר המצווה, שכן אז אהיה כבר נער.

אבא המשיך לעבוד בסוכנות הרכב ורכש חברים רבים מצמרת המדינה. רבים ביקשו את קרבתו, לזה סידר שהרכב יגיע מהר יותר, לאחר דגם משופר שראג לו. לוחם הקומנדו היה לחביב הצמרת ומראשי ענף הרכב במרוקו שהחלה להתפתח כלכלית לאחר מלחמת העולם השניה.

כילד המשכתי להיות הרפתקן, לעתים בוחן את הגבולות של עצמי. נהגתי לטפס לבניין בו גרנו ולהחליק במרזב. בצמוד לבניין היתה פרמידת זכוכית שבכל פעם חלק נוסף נשבר ממנה. כחלק ממעשי השובבות הכנסתי לא אחת את ראשי והוצאתי. באחד המקרים לא חישבתי נכון את המרחק והזכוכית חתכה לי עורק. דם רב ניגר והיה חשש רב שלא יעצר שטף הדם. התעלפתי ולמזלי השכנים, יהודים, במקרה גילו את דבר פציעתי ולקחו אותי מיד לבית חולים. הוריי הוזעקו לבית החולים והופתעו לראות את פציעתי. במקרה אחר נגרם לי קרע לשריר הרגל. שוב הגעתי לבית החולים. רופאים הביטו בי ואמרו: "השד הגיע עוד פעם..."

כך בין מעשי קונדס, שובבות וביקורים בבית החולים הזמן עבר.

לקראת בר המצווה שלי שהלך והתקרב עשה אבי צעד חברתי

נוסף שביסס אותו. הוא חבר לזמר מאוד פופולרי באותם ימים במרוקו, חמיד זהירי. היה זה ארוע מוזיקלי שבו אבי ישב עם אימי ונהנה משיריו. בתום הערב ניגש אבי לזמר. "אני מודאג ממה ששמעתי. יש לך צרידות בקול שעליך לבדוק. הנה מספר טלפון של רופא יהודי, חבר טוב", הציע לו אבי.

הזמר לקח את מספר הטלפון ופנה לרופא. התברר כי החל אצלו גידול סרטני בבלוטה בגרון ומשום שהיה בתחילת דרכו ממש, ניתן היה להסירו ולהציל את חייו של הכוכב. הוא לא שכח זאת לאבי. באותה עת עברנו לבית קרקע עם חצר ולכבוד המעבר ערך אבי חנוכת בית.

משמאל: אני כילד, שלישי, אבי, הזמר חמיד אל זהרי ועומד, צ'רלי עמר

הלהקה של הזמר חמיד אל זהירי

הזמר הגיע עם כ־30 נגנים, רקדניות וכל הציוד. "זאת המסיבה שלי", אמר לאבי.

האורחים נדהמו לגלות כי לרגל חנוכת הבית זכו להופעה של הזמר האהוב. אלפי אנשים עמדו על הגגות כדי לשמוע גם ממרחק רב, וכל השכונה חגגה את חנוכת הבית.

זמן קצר לאחר מכן נערכו הוריי לערוך את חגיגת בר המצווה שלי. כיאה למעמדו של אבי הוא שכר אולם ענק. אולם כדי לחסוך אירועים החליטו הוריי לערוך בר מצווה משותפת לי ולאחי הצעיר יותר, דניאל.

גם לחגיגה זו הגיע הזמר עם מיטב הנגנים ורקדניות לערב

ענק. שמחתי מאוד לחגוג את בר המצווה, לא מפני שהערצתי את הזמר המרוקאי, אלא שכעת הגיע הרגע שהובטח לי לעלות לארץ ישראל. לא ראיתי את עתידי במרוקו ולא חשבתי שעלי להשאר שם, וכל שנה היתה מבחינתי מיותרת.

המשפחה לפני עלייתי לארץ, אבא, אמא, מגי, אני, דני, גבי, סימונה ורשל.

הוריי הבינו כי לא יוכלו לעמוד מולי, מה גם אולי גם די מאסו בפציעות החוזרות ונשנות שלי ומעשי השובבות, וסברו כי מוטב שאעלה לארץ ישראל מאשר אהיה נכה מאחת הפציעות.

תחילת שנות השישים החלה להתארגן עליה גדולה ממרוקו

לישראל, הם נעו מערים וכפרים מרחבי מרוקו והגיעו לקזבלנקה משם התארגנו לקראת העליה לארץ.

יהודים התאספו בקזבלנקה כדי להרשם לעליה. משפחות ישנו במשך שבועות בצידי הרחוב כדי לקבל את הדרכון המיוחל איתו יוכלו לצאת מהמדינה.

אבי בעזרת קשריו פתר את הבירוקרטיה. "י־וולדי (בני), יבוא רכב שחור גדול ליד הבית. תכין תמונה והוא ידאג לדרכון ויקחו אותך", בישר לי. לקחתי תמונה ועץ משפחה כדי שיהיה ניתן לרשום את שורשי משפחתי כפי שדרשו השלטונות במרוקו.

הגעתי למשרד בו נרשמו היהודים שביקשו לעלות ומיד הביאו אותי לפקיד.

"תחתום כאן", ביקש.

לרגע לא הבנתי מה לעשות, איך חותמים, מעולם לא חתמתי, אין לי חתימה. יצרתי מעין חתימה על הדף והבטתי שבע רצון. אני אדם בוגר עם חתימה. עם מעט חפצים אישיים התכוננתי כעת לעליה באוניה למרסיי משם אפליג לישראל. שנים רבות לפני עלייתי הגיעה לארץ דודתי חנה, אחות אבי עם ילדיה ובעלה. לפני בר המצווה שלי היא שלחה אלי כמתנה סידור תפילה בכריכה מנחושת מעוטרת, וטלית לה צרפה שרשרת מוסתרת. לימים איבדתי את כל חפציי ובגדיי והדבר היחיד שנותר לי מאותה

תקופה היו סידור תפילה והשרשרת, אותם בהמשך הענקתי לנכדי רותם כשחגג בר מצוה ראשון במשפחה מבין נכדיי. השרשרת נותרה אצל אחותי. בהמשך עלו עוד מספר קרובי משפחה.

בגיל 13 עליתי לאוניה, מבין שאני ברשות עצמי, אחראי על גורלי, לא אמור לסמוך על איש וחייב לפרוץ את הדרך לחיי. דבר שלדעתי חישל אותי.

ברוך הבא לישראל

ב־1964 כשאני פחות מגיל 14 שטנו באוניה למרסיי. בין הנערים היה הזמר אבי טולדנו שאף הוא עלה כנער בודד. כבר אז היה כוכב, לבוש מכנסים לבנים כשנערות מחזרות אחריו. הוא דיבר בלהט בצרפתית והיה בעל כריזמה. הגעתי למחנה העולים במרסיי, שם המתנתי מספר חודשים לתורי. בזמן ההמתנה למדנו מעט עברית. ממרסיי עלינו בני נוער רבים לאוניה בדרך לחיפה.

ירדתי בנמל חיפה, לא יודע מה מצפה לי, אך מלא אהבה ותקווה לחיות במולדת שלי. כל כך האמנתי שכאן אני צריך להיות, עוד בהיותי ילד קטן וכעת לקראת גיל 14 אני מגשים זאת, לבד, ללא ידע מה צפוי לי, אך מאמין בעצמי.

לאחר שהגעתי לארץ ביקרה אותי דודתי חנה, אחותו של אבי שהכירה לי את ילדיה. לאחר ההכרות הלכתי למקום אליו הייתי מיועד. בשלב ראשון פנימית רמת הדסה שקלטה בני נוער רבים שעלו לארץ באותן שנים.

במשך כשנה שהיתי ברמת הדסה שממנה נשלחו הילדים שעלו למקומות אחרים. לאחר קליטה במקום נשלחתי לקיבוץ אלונים ליד קריית טבעון. דודתי שליוותה אותי זעמה. "מה פתאם קיבוץ, הוא ממשפחה דתית!" קראה. אני לא יודע אם שמעו לה, אך העבירו אותי למקום אחר, שדה יעקב, בית ספר שממוקם מתחת לבית שערים. היתה זו פנימיה דתית לאומית בה התפללו שלוש פעמים ביום. לי לא הפריע היכן להיות אם בקיבוץ או פנימיה, עבורי זו ארץ ישראל.

בפנימיה למדנו הבנים והבנות בכתה אחת, אולם התפללנו שלוש פעמים ביום. היום נחלק בין עבודה לבין לימודים. שובצתי לגן הירק, עבודה מאוד קשה שבה נאלצתי להתכופף כל העת עם גבי. לימודי צרפתית לא היו וניסו לבחון אותי באנגלית שכמובן כלל לא ידעתי מלבד האותיות.

בעודי עובד ולומד במקום לפתע אני רואה לא אחר מאשר את אחי דני. גם הוא עלה לארץ. "דני!" קראתי לו בשמחה, "מה אתה עושה פה?!"

"אמרתי לאמא ואבא שגם אני רוצה לעלות אחריך!" הסביר.

הוא הגיע לארץ מצויד במספר ספרים בצרפתית אותם שלחו הוריי. בהמשך ניסו לשלוח ספרים נוספים ככל שיכלו.

שנינו למדנו בנוה עמיאל. דני ידע עברית וההתאקלמות שלו היתה מהירה.

נוכחותו של אחי היתה טובה עבור שנינו. עבדתי בענפים השונים.

באחד הימים עבדנו יחד באיסוף ביצים בלול. דני הושיט את ידו לאסוף ביצה ולפתע התרנגולת ניקרה את ידו.

"אני לא רוצה לאסוף ביצים, תראה מה קרה לי", התלונן. הבטתי לתרנגולת וסטרתי לפניה. "עכשיו כבר לא תנקר אותך", פתרתי את הבעיה.

מהלול עברתי לרפת לחלוב פרות. רק ארבע פרות היו ברפת. מכונת חליבה היתה דבר יקר מאוד ובוודאי לא משתלם עבור מספר כה מועט של פרות, ולכן נאלצנו לחלוב בעצמנו בעזרת שתי הידיים.

כדי להאכיל את הפרות היה עלי לקצור תלתן. עם חרמש בידי הנפתי אותו בעזרת שרירי ידיי וקצרתי בכל כוחי, כך שוב ושוב. לאחר הקצירה אספתי בקלשון את החציר לעגלה ומשם הבאתי לפרות כדי שיאכלו. עבודה פיזית מאוד שפיתחה את שרירי גופי.

הלימודים בפנימיה היו בנויים עד לכיתה י' ולאחר מכן שיבוץ

למקצועות עתידיים, הסללה שלמעשה קובעים מראש את עתידך כפועל בעל מקצוע. כמובן ללא כל הכוונה לבגרות.

שובצתי לכיתת מבנאות מטוסים, כיתה בה מלמדים מבנאות וכך מסלילים את התלמידים לשמש בחיל האויר כמתקני מטוסים. אתה לא יכול להיות טייס או מועמד לטייס, אתה מראש מיועד להיות פחח ולתקן תיקונים. כיתה שבה למעשה הכינו פועלים לעתיד. לא ראיתי את עתידי כך, לא כחלק מסרט נע ליצור עובדים שחייהם מוכתבים מראש. האם הגעתי ממרוקו לישראל כדי להיות פחח? האם זו משאת ליבי?

כשהגיעו מועדי החופשות מהפנימיה לא מיהרתי לנצלן ולצאת. לרוב נשארתי בשבתות שם. אחי דני יצא לבקר את קרובי המשפחה, אולם עבורי, ביקורים אלה היו למעשה להיות לנטל על המשפחה המארחת שהיא ברוכת ילדים. מאחר והייתי בוגר יותר ועבדתי בחקלאות היה לי מעט יותר דמי כיס, לכן חלקתי אותם עם אחי.

לעתים הייתי מגיע לקרובי משפחה, כשאני נער בן 16, אומר שבאתי לבקר. לא שאלו אם אני רוצה להשאר בכלל. לאחר זמן מה נפרדתי לשלום והלכתי. בימי חופשה כשנסעתי אהבתי להגיע לתחנה המרכזית בתל אביב להכנס לצפות בסרט. לעתים הייתי נשאר לישון עד יום ראשון בבוקר בחדרי מדרגות.

מקרה חריג היוותה דודתי רשל ובעלה חביב עמר שגרו בקרית

אתא. באחד הימים הגעתי לבקר אותם. תחילה הייתי מעט נבוך. היו לה 10 ילדים קטנים בדירה קטנה וצפופה, וכיצד גם אני אהיה עליה למעמסה. מיד כשנכנסתי קיבלו אותי הילדים ודודתי ודודי באהבה והתלהבות רבה.

לאחר זמן מה חשתי כי עלי ללכת. כשביקשתי לצאת סירבה דודתי לשמוע על כך. "לאן תלך, תשאר איתנו, אנחנו אוהבים כשאתה מגיע, תראה איך הילדים שמחים וכל כך רוצים שתישן איתם", אמרה.

"אבל דודה, איפה אהיה כאן, הבית קטן ויש לך 10 ילדים", הסברתי לה.

משפחת עמר לאחר שהילדים בגרו בתמונה משותפת

"אז מה? בלב יש מקום, תשאר בבקשה, אני מאוד אשמח אם תהיה אתנו", כך קיבלו אותי בדירתם הקטנה והצפופה וחשתי כבן בית, כשהלב גדול יש כנראה מקום. עד היום אני רוחש תודה והוקרה על הכנסת האורחים שלהם ופתיחת הלב בפניי. לימים גם כשהייתי בקורס שוטרים חזרתי לבקר אותם וכרגיל קיבלו אותי בשמחה עצומה.

עם מעט הכסף שהיה לי עמדתי לא אחת מול דילמה, האם לקנות פלאפל כדי לאכול או להכנס לצפות בסרט. לא אחת העדפתי להשאר רעב כדי לצפות בסרט, כל כך הייתה גדולה אהבתי לכך. על אף המחסור מעולם לא ביקשתי מאיש לקחת כסף ולא עזרה. לעתים השכם בבוקר הייתי רואה את הלחמניות או עוגות בקרטונים ליד המכולות או קיוסקים. לא העזתי להושיט יד ולקחת דבר מה שאינו שלי על אף שהשתוקקתי לזה וחשתי רעב. דבר שאינו שלי, לא אקח.

בעיניי מי שנוגע אפילו בלחמניה שלא שלו הוא למעשה מתחיל לרדת לפשע.

על אף שסלדתי מתחום מבנאות מטוסים לא הייתה לי ברירה והמשכתי ללמוד במסגרת הפנימיה את הענף שהכשיר אותנו לכך בצבא. לקראת המבחן המסכם הבנתי כי אם אעבור אותו לא אוכל להתגייס לתחום אחר בצבא מלבד מבנאות מטוסים. בשלב המבחן ראיתי כיצד חבריי מתכוננים לכך. אולם לי היה רעיון אחר.

מוקדם בבוקר כשכולם חושבים על המבחן הצפוי להם באותו יום, ברחתי מהפנימיה. הגעתי לתחנת האוטובוס והמתנתי בקוצר רוח שיגיע כדי שאחמוק איתו מהמקום. נסעתי לדודתי ביפו וביקשתי להשאר אצלה לתקופה קצרה עד לגיוסי לצבא.

ניגשתי ליחידת הגיוס ביפו וביקשתי להעביר את התיק שלי אליהם מאחר ואני גר אצל דודתי. לאחר שהועבר התיק שלי אליהם שבתי ללשכת הגיוס. "אני מבקש להתגייס מוקדם יותר. אין לי הורים כאן, אין לי לאן ללכת, בבקשה תגייסו אותי."

הייתי אמור להתגייס כעבור שנה, אולם הגיוס הוקדם לעוד חמישה חודשים.

באותה תקופה עלה לארץ אחד מידידיו של אבי עם משפחתו וגרו ברמלה. אבי כתב לי לפנות אליהם. ביקשתי מעליית הנוער שטיפלו בי עד לגיוסי לצבא שיכירו בהם כמשפחת אומנה שלי עד לגיוסי. כך המשפחה קיבלה מעט כסף והרגשתי נוח יותר לגור אצלם.

ב־14.11.1968 התגייסתי לצבא, חדור מוטיבציה לשרת שירות משמעותי למען המדינה שלי.

הגעתי לקצין הבקו"ם בתל השומר וביקשתי להתנדב לקומנדו ימי, כפי ששרת אבי, חייל קומנדו, לוחם עז נפש. הייתי צעיר, חסון מאוד.

הפרופיל שלי היה גבוה, נראתי חסון וחזק והקצין שלח אותי

לגיבוש. במשך יומיים עברתי מבחני אימונים שבהם הצלחתי. לאחר יומיים נשלחתי לקצין מיון.

"אתה לא יכול להיות ביחידת קומנדו", הסביר לי.

"מדוע לא? ביצעתי את כל המטלות בגיבוש, בחלק מהמקרים אפילו סיימתי עם הראשונים", לא הבנתי את פשר ההחלטה.

"אתה ממדינה ערבית, לא נוכל לקחת אותך."

"הגעתי ממרוקו, אז מה?" לא הבנתי.

"זה עניין של בטחון, בכלל צריך את חתימת ההורים שלך בשביל שתהיה מועמד."

"אבל ההורים שלי לא בישראל, הם במרוקו", השבתי.

"זו בעיה", אמר הקצין, "תעבור שיבוץ חדש."

יצאתי ממשרדו מתוסכל ומאוכזב. בדרך כלל מי שלא התקבלו לקומנדו המשיכו לנסות להשתבץ ליחידות קרביות כמו צנחנים. בעודי עומד בחוץ ראיתי בחור לבוש עם מדי משמר הגבול, שהיו מבריקים ומסודרים.

"מאיזה חיל אתה?" שאלתי.

"משמר הגבול", השיב, ואז הביט בי ושאל, "מה אתה עושה פה?"

"מחכה לשיבוץ, הייתי בגיבוש לקומנדו, אני יכול להצטרף לחיל שלך?" שאלתי.

"אתה צריך להתנדב, לבקש", הסביר.

"אני מקווה שלא צריך חתימת הורים כי ההורים שלי במרוקו", אמרתי.

הקצין חייך. "לא צריך חתימת הורים, תבקש משמר הגבול."

כך גויסתי למשמר הגבול. העלו אותי יחד עם מתגייסים נוספים למשאית ונסענו לשפרעם לעבור טירונות. התברר כי במשמר הגבול הוחלט על הקמת יחידה מיוחדת למשימות מיוחדות שיזדקקו לה. במשך 6 חצי חודשים עברנו טירונות, זמן מקביל לטירונות חי"ר, לאחר מכן עברנו השלמה בבית חורון, מקום שהיה שומם מסביב.

שבוע לאחר גיוסי לצה"ל
20.10.1968

מתאמן במג"ב

היחידה שלנו התאמנה לתת מענה וסיוע לפעולות שב"כ, סיירת מטכ"ל ועוד. בנוסף עברנו קורס מיוחד לחילוץ חיילים מטנק, השתתפנו בפעילות של סיירת חרוב. היחידה שלנו הייתה למעשה הבסיס ממנו הקימו לימים את הימ"מ, היחידה המיוחדת.

במהלך האימונים הציעו לי ללכת לקורס חובשים קרביים, דבר שנענתי כמובן ועברתי. בחרתי לעשות השלמה בבית חולים רמב"ם, כך יכולתי לבקר את בני המשפחה בקרית אתא שמאוד אהבו לארח אותי אצלם ואני מאוד אהבתי אותם.

חזרתי לפעילות, חייל בודד ללא משפחה. מדי פעם פגשתי את אחי דני. הוא עדיין לא התגייס ועבד מדי פעם. כך התחלפנו והוא עזר לי במעט כסף.

הייתי משוכנע שבחיל ידאגו לי כחייל בודד. באחד הימים הגיע מפקד מג"ב לבקר אותנו. עמדנו במסדר והוא עבר בין החיילים.

"שלום חייל, יש לך בעיות?" שאל.

"כן המפקד, אני חייל בודד, בלי בית", עניתי.

"מג"ב זה הבית שלך!" ענה ביהירות רבה.

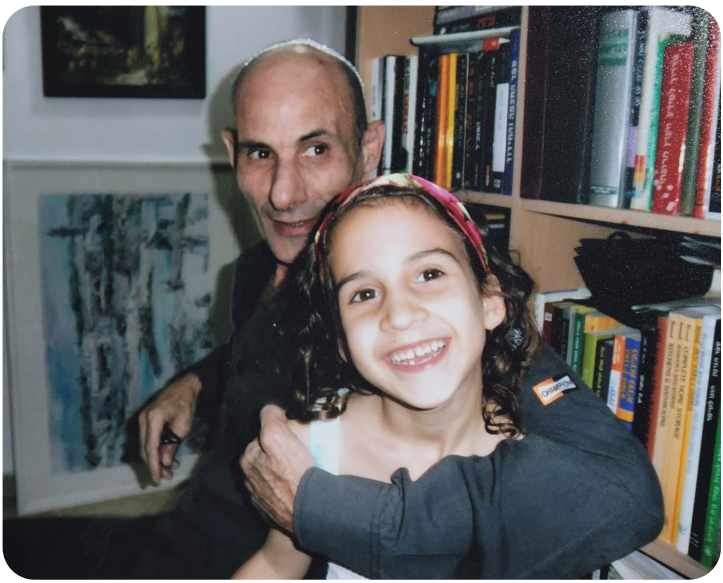
לא הבנתי את תשובתו, לכל החיילים יש בית כשהם הולכים אליו בחופשה, מדוע הוא מדבר ביהירות כזו, האם לי לא מגיע ללכת למקום מסוים. קיבלתי תוספת לשכר החייל שלי משום שאני בודד. נזכרתי בדבריו של אבי שהציע לי לא להתנדב לפעולות מיוחדות או מסכנות בצבא, אני כמובן התנדבתי ככל שיכולתי לכל פעולה ולכל סכנה, אולי הוא צדק חשבתי לעצמי באותם רגעים, אולם הייתי נחוש מדי בדרכי.

בחופשות אליהן יצאתי הגעתי מדי פעם למשפחה שאירחה אותי ברמלה. החלטתי לרדת בהסעות ברמלה. שם פעלו מספר בתי קולנוע ומאוד אהבתי להגיע לשם. כך ביליתי בין בתי הקולנוע.

לעתים התקשתי לחזור לבסיס משום שהיה עלי להגיע לשם בטרמפים. במקרים שלא הצלחתי נעזרתי במשטרת רמלה שהתקשרו לבסיס להגיע לקחת אותי.

בהמשך עלה אח שלישי, גבי לארץ ונקלט בפנימיה בירושלים. הוא היה די שובב ולא אחת היו איתו מעשיות ומעשה קונדס.

דני גם התגייס לצבא וסייעתי לו מניסיוני ולעתים בתחום הבירוקרטי הרפואי. כל העת דאגתי לו כיצד הוא מסתדר ומה קורה איתו.

אחי דני ז"ל

במשמר הגבול עברתי חוויות ואתגרים מורכבים. באחד המקרים היה עלי לירות בצרורות לעבר מטרות עם תת מקלע מסוג 03 כדי להתאמן על חיפוי. התברר לי כי יריתי לעבר שורה

שלא הייתי אמור לירות לעברה. התברר לי כי אני עיור צבעים ומתקשה בזיהוי הגוונים. הגוונים היו בהירים ולא הבחנתי על מי אני יורה. כשעברתי לקורס חובשים קרבים כבר לא היתה לזה משמעות רבה, אולם הבנתי את חסרון שיש לי ועלי להזהר מכך.

עם יחידת סיור של מג"ב פלוגה י"ד

במקרה אחר נהגנו לצאת לסיורים בשכם, ג'נין, רמאללה עם ג'יפ נגמש וקומנדקר. באחד הימים הטבח קיבל עונש. לאור עבירה שביצע הוא נשלח ללוות אותנו בסיור. הוא ישב בנגמש בפינה,

אבל וחפוי ראש, זועף ומתוסכל. תוך כדי סיור לפתע נזרק לעברנו רימון שנפל לתוך הנגמ"ש בין כריות הדיפון. הטבח שישב על הארץ מיד זיהה את הרימון והשליך אותו הרחק החוצה וכך הציל את חיינו. חיבקנו אותו והודנו לו. "טוב שנענשת, כנראה היתה לך שליחות", שמחנו. הוא אף קיבל צל"ש והוכיח שגם טבח הוא בעצם גיבור.

מקרה אחר שהתפרסם בארץ ובעולם הייתה ההתקלות עם המחבל קוזו אוקמוטו, סטודנט יפני שחבר לארגון המחבלים ספטמבר השחור. לאחר אימונים רבים בביירות ולמידה של סידורי הבטחון באל על הוא עלה לקו טיסה מפריז לתל אביב. בשדה התעופה שני חבריו החלו בירי לעבר נוסעים באולם המזוודות והתפתח במקום קרב ומרחץ דמים. 24 נהרגו ו 78 נפצעו. שני חבריו של קוזו נהרגו במהלך הירי והוא נפצע קשה.

כשהחל הארוע הקשה בבן גוריון הזעיקו אותי לבסיס. ג'יפ הגיע כדי לקחת אותי ונסענו ישירות לשדה התעופה. הכוח שלנו יחד עם עובדי שדה התעופה שהיה ליד קומוטו לכד אותו. כעת היה צורך לדבר עם הנוסעים שחלקם הגיעו מצרפת. אנגלית לא כל כך ידעתי אבל בשפה הצרפתית בהחלט שלטתי ומיד סייעתי כדי לטפל ולדבר עם הנוסעים שחוו את הארוע הטרגי.

תוך כדי לכידתו של קוזו שהיה כאמור ארוע דמים מאוד קשה,

לקה חברי בהלם, היה זה פיגוע מהקשים ביותר שידעה מדינת ישראל. הייתי בסך הכל חייל שהוזעקתי כחלק מהיחידה המיוחדת של משמר הגבול שהתבקשה להגיע למקום ולטפל באירוע לצד הצבא.

תמונה מהעיתון על לכידת קוזו קמוטו

האירועים היו רבים וחוויתי דברים שלא שערתי שאחווה אותם, בהם היה צורך בקור רוח עז.

באחד המקרים שרתי תחת אריה ביבי שלימים ישמש נציב שרות בתי הסוהר. עבדנו בשכם יחד עם השב"כ והסיירות. מדי פעם נתקלנו במחבלים ונערכו קרבות מולם. באחת מההיתקלויות

הגענו למחנה הפליטים בלטה בשכם. שמשתי בפעולה זו כחובש קרבי וגם כיורה רימונים (רנ"ט). המחבלים ירו לעברנו. התקרבנו לבית בו היו. יריתי רימון לכיוון הדלת האחורית, התברר כי בין המחבלים בבית, נמצא משתף פעולה שמסייע לנו שלא ידעתי על קיומו. שלושה מתוך חמשת המחבלים נהרגו. המודיע שלנו ומחבל בכיר, ד"ר נאפס נותרו. ד"ר נאפס החזיק רימון בידו אך הוא התפוצץ לו ביד ונפצע קשה.

"תציל אותי, אדבר, תציל אותי אדבר", התחנן על נפשו. התחלתי מיד בפעולות החייאה, לחבוש אותו, הוא היה פצוע ממש קשה. מסוק הוזעק למקום והוא הובהל לבית חולים שם הצילו את חייו בזכות הטיפול שהענקתי לו. לאחר שניצל מסר לשב"כ את כל ראשי כנופיות המחבלים, מחסני נשק ומידע רב וחשוב נוסף.

גם בשירות הייתה לי הזדמנות נדירה לחזור לאהבתי לקולנוע. כששרתי בבסיס מיוחד בבית חורון הייתה שממה סביבנו. שם גם הוקמה היחידה ללחימה בטרור. הבסיס היה ללא תנאים של פנאי. אין שקם, ולא פעילות תרבות. כשהגעתי כחובש קרבי הציעו לי אם אוכל לסייע להם בהקרנת סרטים. "אנו מחפשים חייל שיסכים לטפל בסרטים. נביא בכל שבוע סרטים חדשים להקרין אותם לחיילים בשעות הפנאי. הבטתי כלא מאמין, "ברור, אעשה זאת בשמחה", קפצתי על המציאה. אחת לשבוע היה עלי להביא גלגלי

סרטי קולנוע. במהרה פתחתי קשר עם יתר הבסיסים וערכתי החלפות סרטים איתם כדי שלא נמתין שבוע. לפעמים הצלחתי להשיג יותר מדי סרטים, לכן ישבתי במרפאה והקרנתי לעצמי... קולנוע פרטי.

האהבה הגדולה

כאמור הגעתי בחופשות לרמלה שם בחרתי לבלות את שעות החופשה והרגשתי חופשי. במהלך השירות הצבאי הכרתי בנות אך לא התפתח קשר משמעותי.

תחילה הכרתי בחורה מרמלה שמאד רצתה קשר איתי וכל העת לחצה שנצא למועדונים. אני כמובן מעדיף קולנוע. באחד הימים הגענו למועדון ושם פגשתי את הטבח הגיבור שלי מהיחידה. "אני רוצה להכיר לך מישהי שאוהבת מועדונים ולבלות" הצעתי לו. הכרתי ביניהם ומשם האהבה פרחה והם נישאו והקימו משפחה.

בהמשך, הכרתי חבר שניסה לחזר אחר עולה צעירה מארגנטינה שמכרה פרחים בדוכן. הוא ביקש שאתלווה אליו והגענו אליה. בסמוך היה קיוסק. הוא פנה לשוחח איתה. הבטתי הצידה וראיתי

בקיוסק בחורה עם עיניים טובות, צנועה, יפה, חייכתי אליה והתחלנו לדבר, להכיר.

"את עובדת כאן?" שאלתי כדי לפתוח שיחה.

"כן זה הקיוסק של אחי", השיבה.

"מה השם שלך?" שאלתי.

"יהודית ואתה."

"אדי זה קיצור של אדולף."

"איפה אתה גר?"

"אני משרת במשמר הגבול. ההורים שלי במרוקו ויש לי מספר קרובי משפחה, אן לי מקום קבוע לגור בו, לפעמים אני ישן בכל מיני מקומות שאני מוצא עד למועד שבו עלי לחזור לבסיס."

לאחר שיחה והכרות הציעה לי שאשוחח עם אחיה. "יש לנו חדר ליד הבית. זה בית ערבי, אולי אחי יסכים שתישן בחדר איתו", הציעה. אחיה הסכים לארח אותי כחייל. כך גרתי בחדר עם אחיה בבית. הוריה לא ידעו כיצד לקבל אותי. תחילה חשדו, הוריי גרים במדינה ערבית, אני לבד כאן, האם אני בכלל יהודי, מי אני, חששו. אולם גם חששות אלה אט אט פגו.

התחלתי להכיר את משפחתה של יהודית. אחיה חיבב אותי אישית אם כי הסביר לי שהוא ממש לא אוהב מרוקאים, "אבל אני מרוקאי", אמרתי לו בחיוך, "אתה מרוקאי אחר", השיב. "כל אחד הוא אחר, אף אחד לא דומה", הסברתי לו.

יהודית בצעירותה

התחלתי לצאת עם יהודית. מוצאי שבת הגיע והיא שאלה אותי, "אדי לאן נצא?"

"לאן?" היה לי ברור, "נצא לסרט", ביקשתי. וכך יצאנו לבתי קולנוע ברמלה שבאותן שנים פרחו והיו מהיפים והגדולים בכלל בארץ. לא רבים יודעים שרמלה באותן שנים הייתה בירת הבילוי של ישראל עם מועדונים מובילים, בתי קולנוע וכדומה.

התמונה עם יהודית והתינוקת

מאז נקשרנו זה לזו. משפחתה של יהודית, שהרבני עלו מבגדד בעיראק, משפחה שמיד מאוד אהבתי, את הערכים המשפחתיים, החום, היושר והצניעות.

באחד הימים החזיקה יהודית תינוק של אחד מבני המשפחה. "תעמוד ליד יהודית אצלם אתכם", הציע אחד מבני המשפחה שהיתה ברשותו מצלמה. (מי חשב שיום יבוא ויהיו טלפונים ניידים ומצלמות...) יהודית המשיכה לאחוז בתינוק וכך הצטלמנו.

"תפתח לי תמונה אשלח להורים שלי שיראו את החברה שלי", ביקשתי.

לאחר שהתמונה הגיעה אלי שלחתי מכתב להוריי שיראו את החברה שלי מבלי שייחסתי חשיבות כלל לתינוקת שיהודית אחזה בידיה. התמונה הגיעה לקזבלנקה. אמי פתחה את המעטפה ונדהמה. "ג'ו, אתה חייב לראות! איך קרה לנו דבר כזה?" פנתה לאבי בבהלה.

אבי הביט בתמונה, הביט באמי. "לאדי נולדה תינוקת ואנחנו לא יודעים בכלל, הנה תראה, חייבים לעלות לארץ, זו הנכדה שלנו", אמרה אמי בהתרגשות רבה.

מכאן החל מסע מהיר של הוריי כשהם עוזבים הכל בקזבלנקה וממהרים להצטרף אלינו. בשלב זה כבר שלושת הבנים שלהם היו בארץ ואני לפי התאוריה של אמי כבר נשוי עם תינוקת.

במקביל ביקשתי מיהודית להנשא לי. לא שערתי שהוריי יגיעו כל כך מהר לחתונתי אולם כעת משגילו עניין, שמחתי שהם עושים דרכם לארץ.

1972 נקבעה החתונה. מספר ימים לפני החתונה הספיקו הוריי להגיע. קיבלתי אותם בבואם. הגעתי לנמל חיפה לשם הגיעו. ייעדו אותם לדימונה. התנגדתי בתוקף. "תשלחו אותם לחולון", דרשתי. הפקיד מהסוכנות שנכח במקום התעקש אולם אני לא ויתרתי. "אתה מפריע לי, אתלונן נגדך במשטרה", איים.

"תתלונן, זכותי להגן על ההורים שלי וגם אני שוטר", אמרתי ועמדתי עם המדים שלי. התעקשותי סייעה והם קיבלו דירה בחולון

כדי שיוכלו להתחיל את חייהם. תחילה עזרתי להם במעט כסף לו היו זקוקים ועשיתי זאת באהבה בתקווה שיתאקלמו בארץ. חשתי מחויבות מוסרית כמי שמשך אותם בעקבותיי לכאן, אם כי לא ראיתי עתיד לחייהם במרוקו כשכאן יש לנו מדינה.

הוריי כאמור הגיעו לחתונה שכבר הוכנה על ידי ורק אז הכירו את הוריה של יהודית, מפגש שהיה מאוד מרגש ושמח.

חוגגים בחתונה

ביום החתונה

קליטתם של הוריי בארץ היתה קשה ורחוקה מלענות על צפיותיהם. אבי היה משוכנע כי יוכל לעבוד בתחום בו הוא מבין כל כך. הוא נשלח לעבוד בבנק ולאחר מכן בחברת מקורות, אולם במקומות אלה הוא היה יותר שליח, או מנקה, לא אפשרו לו לטפל בדברים בעלי אחריות וחש מושפל נוכח יכולתו. הוא כאמור עלה שוב לארץ עליה נלחם במלחמת העצמאות, אך שוב נותר מתוסכל. חלק מהזמן ישב בבית ולא מצא עבודה הולמת. בשלב מסוים חשב אבי לעזוב לקנדה. בסופו של דבר מצא עבודה בחברה סיסמולוגית לבדיקת רעידות אדמה. לאחר מכן עבד בחנות של אחותי וגיסי שייבאו בגדי ערב. אמא לא עבדה בארץ למעט תקופה קצרה כמנקה בחברת תדיראן.

אבא עישן סיגריות ללא פילטר חריף ז׳יטן צרפתי, דבר שהתחיל בו בצרפת, שם זה נחשב לאלגנטי וגברי. בשל העישון הוא סבל מבעיות נשימה וריאות. לימים חזר בתשובה, ובערוב ימיו נעשה אדם קשה. הוא נתלה בי באותם ימים, תקופה בה פרשתי לגמלאות. הוא ביקש שאזריק לו את הזריקות ולא אחות. ניסיתי לטפל ככל יכולתי והזרקתי לו את הזריקות. הייתי סבלני מאוד אליו. הוא אושפז בבית חולים וולפסון ונפטר שם מקוצר נשימה.

הוא נפטר ב־1996 בן 73 הוא נולד ב־1923.

אמא לקתה בסרטן בבטנה. היא עברה טיפולים בעת שהייתי בפנסיה. ליוויתי אותה בבית החולים בלינסון והיא נפטרה בשנת 2000 בגיל 73. היא נולדה ב־1925

ממשיך לקבע

לאחר שנתיים וחצי בשרות סדיר ביקשתי לעבור לשרות קבע כדי שאוכל לקבל משכורת. אריה ביבי שהיה מפקדי סייע לי והשרות שלי לכאורה נדחה כדי שאוכל להכנס מיד לקבע ולקבל שכר חודשי.

לאחר מכן המשכתי לשרת בשטחים. המצב נעשה שקט יותר ושוב חזרתי לאריה ביבי שהיה קמב"ץ מבצעים של היחידה בשכם כדי להעביר אותי למקום שבו אוכל להיות יותר בבית. אריה ביבי הציע להעביר אותי למשטרה שם זקוקים לחובש קרבי. עברתי לשרת כחובש במרפאה של המשטרה בבית המעצר.

במג"ב אני שני מימין ובראש השולחן יושב המפקד שלנו,
אבא של כראדי לימים המפכ"ל.

ב־1973 פרצה מלחמת יום כיפור. המשכתי לשרת במשטרה אך חשתי שאני לא עושה מספיק. ניגשתי ללשכת הגיוס וביקשתי לשרת כחובש קרבי.

"מה הפרטים שלך, נשלח לך צו קריאה היכן להתייצב", אמר לי החייל במקום.

חזרתי לעבודתי במשטרה, אך צו גיוס לא הגיע אלי לצערי.

המלחמה הסתיימה וכעבור שנתיים הגיע מכתב להוריי מהצבא שמעדכן אותם כי הבן שלהם הוא עריק מהצבא ולא

התייצב מאז מלחמת יום כיפור. לא התייחסתי למכתב שנראה לי כטעות.

מדי יום יצאתי לקראת שש בבוקר לעבודתי. באחד הימים הקדימו אותי שוטר ושוטרת צבאית. "יש לנו צו מעצר נגד אדולף בן שושן, האם הוא נמצא", שאלו.

"אני אדולף בן שושן", השבתי.

כנס במשמר הגבול

אות מלחמת ההתשה

"לא יכול להיות אמרה בחיוך השוטרת הצבאית, "אתה שוטר"

"אין כאן מישהו אחר שזה שמו", עניתי.

"לא יכול להיות עלינו לברר", ביקשו. מיד הבנתי במה מדובר.

"אסביר לכם, רציתי להתנדב במלחמת יום כיפור, אולם לא שלחו לי צו ונרשמתי בינתיים כעריק בעודי מחכה לצו, אני מעולם לא הייתי אזרח והמשכתי לשרת בצבא ובמשטרה", הסברתי. כך נפתרה הבעיה. הם התקשרו למפקד שלהם והסבירו את גודל המבוכה.

אבו כביר

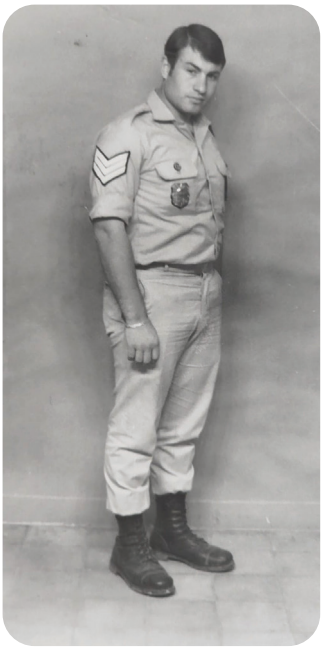
כאמור לאחר בקשתי מאריה ביבי לעבור לעבודה לא בשטחים הוצע לי לעבוד כחובש בבית המעצר הידוע, אבי כביר. ביקשתי שלא יעבירו אותי למשטרה ואמשיך להיות במשמר הגבול. "תלך לשלושה חודשים כחובש מטעם משמר הגבול ואז תחליט", הציע לי אריה ביבי. הלכתי ולא ידעתי אלו הרפתקאות וסיפורים שאפילו הדמיון לא יכול לשזור אותם.

לאחר כחצי שנה במקום החלפתי המדים ממג"ב למשטרה. באבו כביר שרת רופא וחובש. ערכנו טיפול ראשוני ומי שנזקק לטיפול מקיף יותר נשלח לבית החולים דונולו ביפו. למרפאה נדרשו חובשים. פניתי לחברים ששרתו כחובשים ועמדו לעזוב והצעתי להם להצטרף למרפאה.

כל יום באבו כביר היה יום שונה מקודמו, מה שנראה מבחוץ בסך הכל תא מעצר היה עולם ומלואו בין הקירות לשם הגיעו עצורים ניתן היה למצוא את כל הסיפורים של מדינת ישראל.

שעת ערב היתה באבו כביר.

"בן שושן! חובש!" נשמעו קריאות. מיהרתי להגיע לתא מעצר שם ניסה אחד העצורים

במדי שוטר

עם הרופא המחוזי במשטרה, ד"ר הרסקו

להתאבד בתליה. בעודי ממהר להגיע לתאו הרהרתי, כיצד תלה את עצמו, שכן מסירים מהם חגורה, אין שרוכים או כל דבר שיכול לסייע להתאבדות. נכנסתי לתא והעצור השתמש בחולצתו כדי לתלות את עצמו. לא דובר בעבריין רציני או בעבירות כבדות משקל שהביאו למעצרו, סביר להניח שלאחר משפט היה מרצה מספר חודשים בכלא ולא יותר. אולם דווקא אלה שאינם עבריינים סדרתיים, שהבושה היא עונשם, גוזרים על עצמם דין מוות.

נכנסתי לתא ושם הוא פרפר בין חיים למוות. הוא היה במצב של מוות קליני. התחלתי בביצוע פעולות החייאה ופניתי אותו לאמבולנס שהגיע למעצר.

באמבולנס הוא כבר היה עם דופק ששב לעצמו. הצלתי חייו של אדם ראשון במעצר, הייתי גאה בעצמי. למחרת הלכתי לבקר אותו בבית החולים, חשבתי שיודה לי שהצלתי את חייו ברגע בו היה שרוי בדכאון ואיבד את עצמו לדעת.

"אתה החובש?" שאל בקול חלש.

"כן", השבתי בחיוך, "אני זה שהציל אותך."

"מי לכל הרוחות ביקש ממך להציל אותי, רציתי למות, למה לא הנחת לי, למה התערבת?" כעס.

לא אמרתי מילה ויצאתי מבית החולים.

בהמשך היו מקרים נוספים של עצורים שניסו להתאבד, כמה מהם הצלתי, היו אחרים שלא הצלחתי לצערי.

העבודה במעצר לא היתה פשוטה. כמעט מדי ערב מסוממים שנעצרו חתכו את ידיהם כדי לקבל עזרה, או נשים שעושות חתכים בבטניהן. הם חתכו את עצמם כדי להגיע לבית החולים ושם כשנפגשו עם עבריינים נוספים החליפו סמים.

הבנתי כי בדרך זו, לא יהיה לנו מנוח בבית המעצר.

"מעתה אנחנו עורכים תפרים לחתכים במרפאה בבית המעצר, אין יותר בית חולים", הודעתי.

מקרי החתכים כמובן פחת משמעותית. עבריין אחר שחתך את עצמו לא הבין מדוע אינו מועבר לבית חולים.

"אני לא מוכן שתטפלו בי, רק בית חולים!" דרש.

"אתה לא תאפשר לנו לטפל בך, נחכה שתתעלף ואז נבצע תפרים ונאזוק אותך למיטה כך שלא תוכל לחתוך את עצמך", הודעתי לו.

לא ציפיתי כמובן לתודה מהעצורים, זו עבודה כפוית טובה, אתה יכול להציל חיים ויכעסו עליך, אתה אמור לטפל בכוח כדי להציל אדם ולסייע לו, הבנתי את המקום שממנו מגיעים הדברים, אולם ראיתי כשליחות בעבודתי להצלת חיים ולהעניק את הטיפול הרפואי לכל עצור.

היתה בי סבלנות רבה, וכשעצור הגיע למרפאה הוא חש בנוח לדבר איתי, לא הייתי החוקר שגובה עדות, אולם על אף שכמובן הייתי שוטר, הם פתחו ליבם. עבריינים גדולים שיתפו

אותי במחשבותיהם, רוצחים ידועים וכל המי ומי בעולם הפשע של אותן שנים.

"אני הייתי עצור כאן הרבה פעמים, אף פעם לא טיפלו בי כך, במסירות", אמר לי עבריין שהיה באותם ימים די מוכר.

בבוקר הגעתי למרפאה וכבר המתינו לי 60-50 עצורים. חלקם נרקומנים שמבקשים משהו להרגעה, חלקם חולים במחלות כרוניות כמו סכרת וכדומה. גם העבריין הגדול ביותר או המסוכן ביותר הוא בנאדם ועלינו להעניק לו שירות רפואי. את העונש עליו יגזור בית המשפט שיכריע בענייננו, זה כמובן לא התפקיד שלי.

לא אחת ניסו עבריינים לאיים עלי. "תשמע שוטר, אנחנו מכירים אותך...."היו מנסים לאיים.

"אז בוא נכיר מקרוב", אמרתי ואותו עבריין קיבל ממני מכות ליד כולם. היום זה דבר שלא ניתן לבצע, אבל אז, תגובה שכזו מיד הרגיעה את כולם.

הריח של הדם בו נתקלתי בבוקר היה נורא, דם שנותר על הרצפה בתאי המעצר מחתכים שביצעו עצורים. המראות היו קשים, התנאים של תאי המעצר לא היו ממש אנושיים באותן שנים ולצערי גם שנים רבות לאחר מכן. תדמיתו של בית המעצר אבו כביר היתה קשה מאוד ולא מעט בצדק. אולם בתוך כל אלה ישבתי ועבדתי. לעתים בעודי ישן שמעתי את העבריינים מדברים ומעבירים מידע ביניהם, דבר שהעברתי מיד לאנשי המשטרה המתאימים.

תמונות מהעבודה במרפאה באבו כביר

החובש והרצח

כמו בכל עבודה עם אנשים תמיד יש אדם שלא יהיה מרוצה ללא קשר לכל הניסיונות לרצותו. היה לי חובש שבכל יום היה מעלה בעיה וטרוניה. "אם לא טוב לך תלך, הנה בכלא רמלה מבקשים חובשים", הצעתי לו. לשמחתי הוא עבר לשם, אולם אז חלה תפנית מרחיקה לכת שזעזעה את המערכת.

החובש שלא היה מרוצה אצלי ועבר לכלא רמלה, שכנע את מפקד הכלא, רוני ניצן לבצע חיפוש פולשני בגופם של עבריינים, כלומר חוקן לאיתור סמים. באבו כביר התנגדתי לרעיון. זו בדיקה משפילה ושלא לצורך. ניתן להגיע לתוצאה דומה על ידי צילום או על ידי בדיקה כימית שגורמת להם להגיע לשרותים.

בכלא רמלה שינו גישה והחלו בבדיקות אלה שגרמו לתסיסה

בקרב האסירים. שניים מהם החליטו להתנקש בחייו של מפקד הכלא. אביטן ושמש ברחו מהכלא וארבו עם רובה עוזי לניצן מפקד הכלא. הם ירו בו ולראשונה בארץ נרצח מפקד כלא. רוני ניצן היה קצין מאוד מוערך שחלמאות חובש ויהירותו הביאו למעשה לרצח המיותר כל כך.

כמו כולם קיבלתי בתדהמה את דבר הרצח.

מעבר למודיעין

1982, לאחר 15 שנה כחובש הציעו לי לגשת לקורס קצינים. קדם לכך מבדקים. שם נאמר לי כי אני מתאים לקורס ארוך ולא הקצר. סירבתי לכך. קצין רפואה ראשי ד"ר גולדשמיט אמר כי יוציא אותי לאחר 4 חודשים בלבד.

תוך כדי הקורס פנו המדריכים כל העת באיומי הדחה נגדנו, החניכים. לא אהבתי את שפת האיומים, האם חזרתי לבית המעצר, ממתי מאיימים, אם מישהו לא טוב, תקראו ותדיחו אותו, אבל האיומים על כולם גרמו לי להרגשה מאוד לא טובה ולתסכול.

רס"ר המשמעת בקורס, "יאקה" פנה אלי במהלך הקורס ושאל: למה אין לך מספר שוטר?

"גם לך אין", אמרתי.

"אני רס"ר", זעם נגדי.

"גם אני", אמרתי.

היחסים בינינו לא היו טובים דבר שהוסיף לרצון שלי לצאת מהמקום.

באחת הישיבות ביקשתי להיות מודח. לקחתי את חפצי ונסעתי חזרה לאבו כביר. הודעתי לקצין הרפואה שאני לא מעוניין להיות יותר חושב וגם לא קצין.

"אם אתה רוצה לעזוב תביא חובש מחוזי שיחליף אותך."

לא הבנתי את בקשתו, האם זה תפקידי. אולם באותה עת היה לי חבר שעבד כחובש במרפאה וידעתי שניתן לסמוך עליו וביקשתי ממנו לשמש חובש מחוזי על אף שלא התלהב תחילה.

במודיעין ביחידה המרכזית בית מעצר ת"א

כעת הייתי פנוי. לאור הניסיון שלי קיבלתי פניה מיוחדת מהמודיעין לתפקיד במסגרת "מטה אהרון", להיות סמוי וכמו כן לחקור בסמוי שחיתות של שוטרים שיש מידע מודיעיני לגביהם. הייתי אמור לעשות זאת במסווה של חובש בתא המעצר.

"אתה תמשיך להיות חובש לכאורה ותשמש איש מודיעין", היתה הצעתם. הרופא שהיה בקשר חברי איתי בבית המעצר לא אהב את הרעיון.

"אדי, יש אתיקה רפואית. לוחם לא יכול להיות איש רפואה אתה לא יכול להתחבא מאחורי התפקיד הזה. העבריינים מדברים אליך כאל חובש", אמר.

הרהרתי בדבריו ואכן היתה כאן בעיה מוסרית. שבתי ליחידה המרכזית לקצינת כח האדם לפתור את הבעיה.

"יש לי פתרון. אתה תשמש מפקד משמרת ללא דרגת קצונה." הייתי אחראי על 25 שוטרים במשמרת שלי ובנוסף היו אגף שוטרות. ניסיתי ללכת לקראת השוטרים תחתיי ככל האפשר, לסדר את המשמרות לנוחות כולם, להתחשב, לשמוע ולא להחליט באופן שרירותי.

המשכתי לעבוד כמי שאוסף מידע מודיעיני סמוי עבור המשטרה. תכנוני פשע שניתן היה לעצור לפי המידע שהגיע אלי או מקרים שלא היה להם פענוח ולפתע התגלה מידע שאחד העבריינים סיפר או גילה.

לאחר רצח מפקד כלא ניצן יצא חוזה לרצוח את החובש, הוא היה דרגת קצונה. כדי להגן עליו העבירו אותו למשטרה שלא ישאר בשרות בתי הסוהר וכך חזר לאבו כביר כמפקד משמרת.

באותה עת העניקו פרס כספי לשוטר שתופס סמים על גופם של עבריינים או בתאים. ביחידה של אותו קצין תפסו סמים רבים והוא פתח חשבון בנק לצורך השימוש בכספי הפרס עבור היחידה שלו. בתוך היחידה היו שבעה שוטרים ששיתפו איתו פעולה באופן צמוד. כקצין הוא היה אכזרי וסדיסט בהתעללות שהפגין נגד עצירים, היה לוקח אותם לחדר צדדי ומכה בהם מכות נמרצות בעזרת אלה. רשמתי את הפרטים. היו טרנג׳דרים שלהם היה מקום נפרד, הוא הרשה לעצמו להתעלל בהן בעזרת שוטריו, כמו כן יחד עם חבריו הטריד מינית עצורות ושוטרות כשהוא מנצל את מצבן וחוסר האונים שלהן. באחד המקרים הרהיב עוז והגיע ליצאנית בתל אביב ושילם לה בהמחאה מחשבון הבנק של כספי השוטרים. דבר שבהמשך גם התגלה ויצר מבוכה רבה.

כשאין גבולות מול עצורים, אין גם גבולות מול אף אחד. באחד הלילות התנדב להסיע שוטרת ותוך כדי נסיעה פנה לתוך פרדס וניסה לגעת בגופה בניגוד לרצונה. השוטרת התלוננה אצלי.

החוצפה לא ידעה גבול. בערב יום הזכרון נדהמתי לראות כי הקצין עם חבריו צולים חלקי בשר ״על האש״. מפקד המעצר עבר ולא אמר דבר, כמו חושש מהם.

המשכתי לרשום את הדברים הקשים שהוא ביצע, סלדתי ממנו וממעשיו. הוא לא היה שוטר ראוי וגרם נזק עצום.

לא הבנתי מדוע לא נעשה דבר, אני רושם את התלונות והקצין עושה ככל העולה על רוחו. הוא כמובן לא ידע שאני סמוי ויכול להעביר את המידע.

בוקר אחד נכנסו למשרדי אישה עם קצין משטרה ואדם נוסף לבוש באזרחי.

"אדי?" פנתה אלי האישה.

"במה אני יכול לעזור לך?" לא הבנתי לפשר העניין.

"שמי עו"ד בלה ויינשטוק ואיתי נמצא מפקד היחידה לחקירות שוטרים. קיבלנו את המידע שבידך וחקרנו את הדברים. אנחנו רוצים להשלים את החקירה", הסבירה לי.

לימים היתה בלה ראש המחלקה לחקירות פנים של משטרת ישראל, נחשבה כ"סרגל של המשטרה". כינוי זה הודבק לה בגלל שאיפתה לשמור על טוהר המידות והיושר של שוטרי ישראל.

בעקבות החקירות העידו כל מי שהקצין והשוטרים התנכלו אליהם. הקצין נשפט לשנתיים וחצי מאסר בפועל. יתר חבריו נידונו לעונשים שונים.

חשיפת השוטרים יצרה לא מעט בעיות ביני לשוטרים אחרים שחששו שאולי אני מקליט אותם או מנסה למצוא מידע אודותם, במיוחד קצינים שהיו חבריי, דבר שכמובן לא התרחש.

העבודה בתחום הסמויים והפעלת סוכנים סמויים היתה מרתקת ודורשת סודיות רבה. לא אחת מטשטשים הקווים שם.

במקרה אחר ניסו לקבל ממני מידע על סוכן משטרתי שהפעלנו. לא רציתי לתת מידע כדי שלא אחשף חלילה. בחשיפת מידע מסוים היתה לנו הצלחה עצומה. הביאו לי סוכן משטרתי כדי שיסייע להביא לידנו מידע אך הוא לא הצליח וכל מידע לא הגיע. הבנתי שמשהו אינו כשורה. לא רק שלא העביר מידע אלא ניסה להפליל סוכן אחר שסייע לנו כדי לטרפד את עבודתו. הסוכן שלנו נחשף וכעבור שבועיים הוציאו עליו חוזה לחיסול. העברתי אותו לכלא שמור באזור הדרום. חזרתי למפקד המעצר ואמרתי לו אכן תודה רבה על העזרה שחשפה את הסוכן הטוב.

בעבודה המאתגרת של דיבוב עבריינים היתה לי הצלחה רבה.

באחד הימים פנה אלי סוכן שהיה עצור בנתניה והגיע לאבו כביר.

"אדי, יש לי מידע חשוב להעביר לך", אמר.

"תזהר שלא אמצא מילה אחת של שקר או שאינה מדויקת", הזהרתי אותו.

"אדי, עד היום לא אמרתי לך שקר אחד", הוסיף.

"הבטתי אליו בעיניים חודרות. "דבר!" ביקשתי.

"אדי, יש חייל עצור בנתניה בחשד לרצח. הוא לא רצח. הוא סיפר לי שיש שוטר ממשמר הגבול שרצח את אשתו והוא לא משתף פעולה אלא מסייע לדוד שלו כדי שלא יורשע. הוא לא רוצה להאשים אותו."

פניתי מיד למשטרת נתניה לברר מי הקצין שחוקר את הרצח.

"הצוות שחקר נכשל והוקם צוות חדש, צח"מ שומרון", הוסבר לי.

הגעתי לראש הצוות שהסביר כי גם הוא במבוי סתום.

"אתה יכול להביא אלי את העצור שלך?", ביקשתי.

"תנסה", אמר כמעט בייאוש.

החייל היה האיש האחרון ששהה עם האישה שנרצחה. בימים הראשונים הוא היה במעצר וכלל לא התייחסתי אליו. לא חקרנו ואפשרנו לו להרגיש נוח ולא תחת איום של חקירה. לאחר מכן הכנסתי מודיע לתא שלו. הוא הכיר אותו והמודיע נכנס עם מכשירי האזנה. בתא המעצר של אבו כביר לא ניתן להתקין מכשירי ציתות כי ההד בחדרים גדול אך עם מכשיר ציתות על גוף האדם שהוא במרחק קצר בהחלט ניתן להקליט.

החייל שלא דיבר עם איש מספר ימים שמח לשוחח עם המדובב. אשתו של השוטר במג"ב פיתחה רומן עם בעל הבית שלה שפינק

אותו מכל טוב ופיתה אותה. כשגילה השוטר את דבר הרומן הוא חנק אותה בצעיף, גלגל אותה בתוך שטיח ונסע איתה לקלקיליה שם שרף אותה בחבית. לאחר מכן העביר את הרכב לחייל כדי שישטוף אותו ויטשטש כל ראיה או עקבות.

השוטר יצר אליבי ואמא שלו אף סייעה לו.

בנוסף היו שמסרו עדות כי הוא היה בזמן הרצח שלה במרפאה, כך שלא יתכן שרצח אותה.

הגופה נמצאה ותחילה סברו כי מדובר כי הדבקעל רקע לאומני.

החייל לא רצה להלשין על הדוד שלו אולם הוא היה חשוד.

לאחר שבוע קראתי לחייל למשרדי.

"אנחנו יודעים הכל. אני יכול להציל אותך מסיוע לרצח שזו אחריות פלילית מאוד כבדה."

לאחר שהבין כי יש בידי את כל הפרטים הסכים לספר את האמת ולמסור עדות. המודיע שהוא בעצמו עבריין שדובב אותו זכה להקלה על עבירות אחרות שביצע.

החייל נידון לחצי שנת מאסר וכך פתרתי את תעלומת הרצח.

העבודה מול עבריינים וסמויים יצרה חיכוכים ואיומים מוסווים. באחד הימים נודע כי אני תחת איום. לא סיפרתי דבר לאשתי. בכל בוקר נבדקה מכוניתי בטרם אסע לעבודה ורק לאחר מכן עליתי עליה.

באחד הימים פנתה אלי השכנה, "אדי מה קרה, למה בודקים את הרכב?"

"היתה תקלה לא רציתי להתקע כי צריך לקחת עצורים", הסברתי לה כדי שלא תדווח לאשתי בתמימותה הרבה.

***

באחד הימים קרוב משפחה שהיה כבן 13 הסתובב ביפו סמוך לשוק העבודה בו התרכזו פועלים שחיפשו עבודה יומית. רבים מהם מהשטחים. אחד האנשים שהגיע עם רכב לחפש פועלים הציע לו עבודה. הילד התלהב והצטרף אליו. הוא נסע איתו לאזור הדולפינריום נכנס עם הרכב למקום מבודד בחול ושם ניסה לאנוס את הילד. זה נלחם נגד האיש ונשך את ידו. לאחר מכן לקח בלוק והשליך לראשו של הילד פצע אותו בעוד הילד נס על נפשו פצוע. הילד סיפר לדודתו שהיא שכנה שלנו. הוא אמר כי הנשיכה היתה בכל הכוח וכמעט הוריד לו את האצבע. פניתי למשטרה לחפש ערבי בשוק העבודה שפצוע ביד שמאל עם תחבושת כדי לעוצרו. מצאו אותלו בשוק העבודה והביאו אותו אלי. מכאן החלה חקירה. הכנסתי אותו לאחר התאים ופנינו למודיעין לברר.

בררנו במי מדובר וגייסנו סוכן שעבד עם השב"כ. הוא הציע את עזרתו לתת מידע כדי שישחררו אותו, הוא הציג את עצמו

כאיש פת"ח כדי לברר מה הוא אמור לעשות או להתהדר במעשה למענם כנגד היהודים כדי לגייסו.

הוא סיפר על רצח יצאנית ערביה שנקברה במשתלה אולם גופתה לא נמצאה שם. אחר כך סיפר על ילד יהודי שהוא רצח. באותם ימים לא נמצאה גופתו של דני כץ. המידע הקפיץ את המשטרה. בעקבות דבריו נערך חיפוש בדולפינריום, צוללנים בדקו במים ולאחר מכן נערכו חפירות בחול כדי לאתר אם שם נמצאת גופתו שכאמור לא היתה באזור זה.

הוא המשיך להיות עצור. הוט טען שזרק את גופת הילד קשורה לברזלי בניין. צוללנים צללו, נמצאו ברזלים אך לא ילד.

***

מקרה רדף מקרה. מרצח ושוד ועד סחר סמים והכל כמו הגיע אלינו לאבו כביר, מדינה שלמה על תחלואיה אותם אנחנו צריכים לבדוק ולטפל. כמובן גם לאומנים היה מקום אצלנו. זמר ידוע לאותם ימים ובעל פופולריות רבה. אולם היה חם מזג ונעצר שוב ושוב בגין קטטות בהן היה מעורב.

באחד הימים נעצר לאחר קטטה בבית קפה. הוא הגיע אלי למרפאה. "תעזור לי, אני נרקומן, תן לי כדורים." שלחתי אותו לחדר מיוחד כדי שלא יתאבד בודאי לא תחת אחריותי. המעצרים

שלו היו תכופים והכרנו היטב. חברתו ביקרה אותו בבית החולים איכילוב כשהיה מאושפז ולעתים ככל הנראה גם ידידו.

באחד הימים כשהיה עצור עם עציר אחר נשמעו קריאות מתא המעצר.

"תביא לי כדורים!" צעק העצור, "אם לא תביא אהרוג את השכן שלי לתא", איים.

נכנסתי לתא ובעטתי ברגלו. למחרת התלונן בפני חובש אחר שיש לו פלטינות ורגלו שבורה. הוא נשלח לבית חולים איכילוב לצילום. שם היו לו דרכים לקבל סמים כפי שרצה.

לאחר שחזר מבית החולים פגשתי אותו ביומן הקבלה בבית המעצר. הוא החל לקלל אותי. סטרתי על פניו וחתיכת חשיש עפה מפיו. על כך פתחתי לו תיק נוסף. עברו ימים והוא התחיל לדבר איתי באופן שונה ולא לקלל.

לאחר שהיה בבית משפט לדון בתיק שלו נגזר עליו מאסר אותו היה עליו לרצות ברמלה.

"אדוני השופט אני מבקש שאדי השוטר ילווה אותי לכלא רמלה, אני לא מוכן שמשיהו אחר ייקח אותי."

השופט החליט להתחשב בבקשתו והורה שהמשטרה תדאג כי אני אקח אותו.

בעודנו נוסעים הוא ביקש שנעצור. "אני מכיר את בעל הקיוסק, הוא יתן לי סיגריות", אמר.

בעל הקיוסק נתן לו חפיסת סיגריות והמשכנו. הוא השתחרר מהכלא ולא שכח אותי. באחד הימים קיבלתי הזמנה לסרט בו כיכב, "סוס עץ" שביצע יחד עם אבי נשר. לא הלכתי כמובן.

הייתי קשוח מול העצירים אך הוגן והענקתי להם יחס אנושי. היה חשוב לי למשל שיקבלו אוכל ראוי, לא מוכן שעציר יהיה רעב.

היו מקרים שהשתמשו בי נגד עצירים, אם עצור נפגש איתי היו אומרים לו כי הוא בא למסור מידע נגד עבריינים

באבו כביר התוודעתי לצמרת הפשע של אותם ימים, כמו משפחת אלפרון, שמעיה אנג'ל, אשתו שכונתה "שמוליק" הם תמיד פנו אלי בכבוד ובצורה יפה. אני מעולם לא זלזלתי או פניתי בחוסר כבוד לעצור ושמרתי על כבודו כאדם.

בת ים

לאחר שסוכן שהפעלתי נחשף בשלומיאליות רבה החלטתי לעבור תפקיד. היתה לי הערכה רבה בעבודה אך השנים היו שוחקות. ביקשתי לעבור והגעתי לראיון אצל קצינת כח האדם.

"אדי היקר, אני שומעת כל כך הרבה שבחים אודותיך, קיבלתי הוראה לשבץ אותך לכל יחידה שתרצה", אמרה בסיפוק רב.

לפני שהגעתי אליה שוחחתי עם הידיד שלי אריה ביבי שעבר ממשמר הגבול למשטרה וכיהן כמפקד מרחב ירקון. בררתי אצלו מה התפקיד שאוכל למלא. התפקיד שהיה פנוי, קצין רישוי עסקים. הבנתי שמדובר בתפקיד בירוקרטי רווי טפסים, לא דבר שאני יכול להתחבר ואוהב.

ירדתי מהרעיון של מרחב ירקון.

"אני רוצה לתחנת בת ים", ביקשתי.

היא הביטה בי במעט פליאה. בת ים היתה גדושת אירועים פליליים, עבריינים רבים שפעלו באותן שנים.

שלוש גיסותיי גרו בבת ים ובני משפחה נוספים והחלטתי כי מוטב שאשרת במקום. כך אוכל לבקר אותן בשעות בהן לא אעבוד.

יחד איתי עבר גם הסגן שלי. לא ביקשנו תפקיד בכיר אלא תפקיד בו אנו נדרשים לסייע לתחנה. הופנתי ליחידת הסיור כשוטר מן המניין, רס"ר עם שלושה כוכבים, כוכב לכל חמש שנות שירות.

מאחר והיה מדובר בתפקיד חדש שלא מילאתי עברתי יחד עם הסגן שלי קורס פיקודי.

באנו כדי לשרת, לעבוד, ולפעול ביושר רב. אולם המוניטין שלי הלך לפניי והמפקד שלי חשש מאוד מנוכחותי. קיבלתי רכבים מאוד ישנים, בנוסף לכך הוצמד לי לרוב שוטר חדש שהייתי אמור ללמד אותו את העבודה. באחת המשמרות הצטרפה אלי שוטרת חדשה שהגיעה עייפה ולפתע אני מביט לעברה ורואה שהיא נרדמה. "תתעוררי, באת לעבוד, את רוצה לישון תלכי הביתה."

היחסים מול המפקד המשיכו להיות מתוחים. יום אחד ערכנו הפסקה בעבודה והגעתי עם הסגן שלי לגיסתי ושתינו קפה.

לפתע קריאה בקשר מהמפקד שלנו. "אני צריך אותך דחוף, היכן אתה"

ירדנו מהדירה לרחוב שם הבחנתי בו במרחק 100 מטר מאחורי הניידת שלנו.

כעסתי עליו. "אתה נמצא כאן ושואל איפה אני?!"

כעסתי על הזלזול, לקבל יחס כזה וללא חשש אמרתי לו בדיוק מה אני חושב. "מעכשיו והלאה תתחיל לבדוק מי מאחוריך, אתה לא יודע מאיפה באתי, מכיר את כל התככים והסכסוכים", וכך הלכתי לדרכי.

זמן לא רב לאחר מכן בפיקוד המחוז החליטו לערוך תרגיל ביקורת לתחנה ולבחון את פעילותה.

התרגיל, הדמיה של שוד בנק מזוין. המוקד הודיע על שוד הבנק, כמובן שאנחנו בתחנה לא ידענו שמדובר בתרגיל. לפי המידע רכב ברח לכיוון שכונת פבלו אספניול. אמרתי לשוטר איתי שאני אסע לפבלו והוא לסניף הבנק. הקצינים שפעלו בתחנה הגיעו לסניף ושם הודיעו להם כי לא פעלו כראוי והם למעשה "מתים" ויוצאים מהתרגיל. רדפתי אחרי הרכב מסוג פורד קורטינה. עצרתי את הרכב, ערכתי חיפוש ומצאתי את כלי הנשק בתוכו. הזמנתי זיהוי פלילי ופעלתי כפי שצריך.

לאחר התרגיל נערך סיכום תרגיל בתחנה. קציני המחוז ביקשו לקרוא למפקד היחידה.

"הוא נמצא בחופשה", נמסר להם.

"תקראו לו", ביקש מפקד המחוז ולא ויתר.

רס"ר נשלח אליו הביתה וכשחזר סיפר לי המון בשקט. "הוא בבית וביקש ממני למסור שאגיד שהוא לא בבית."

פניתי לקצין מהמחוז אמרתי לו בוא תעלה איתי הוא בבית. נסענו לביתו של מפקד היחידה. הקצין קרא לו לרדת למטה שכאמור טען שהוא לא בבית.

"אתה מודח", הודיעו לו ובכך תם הפרק שלו כמפקד היחידה.

***

בתחנה בבת ים לא היו כלל מתנדבים באותה עת. בכל העיר הסתובבו שתי ניידות בלבד, אין נוכחות דווקא כשהפשע גואה. התחלנו להפעיל מתנדבים. באותה תקופה הוחלט גם ששוטר לא יסייר לבד, אלא יצאו בצמדים. ביקשתי לטפל בכל תחום המתנדבים. היה ברור לי כי ללא מתנדבים יהיה קשה להפעיל את התחנה כראוי בפריסה ראויה ובנוכחות.

התחלתי להקים את יחידת המתנדבים בבת ים. באותם ימים כיהן יוסי סיטבון כמפקד התחנה ולימים עלה לדרגת ניצב. הוא העניק לי גיבוי והחליט לתת לי להיות אחראי על שכונה בת 72

אלף תושבים. העיריה הקצתה לכך מבנה ששופץ לצורכי העבודה. וכך התחלתי להפעיל מערך מתנדבים גדול שסייע לעבודות המשטרה.

פתיחת נקודת המשטרה בבת ים

הבית

גרנו במשך השנים ברמלה, דירה צנועה, קומה רביעית ללא מעלית. יעקב טרנר מונה למפכ"ל ששינה את מעמד השוטר. הוא קידם השלמת השכלה ולימודים ודאג לדרוג אחיד לחוקרים וסיירים כמו שהיה בצבא והעלה את שכרנו. באותה תקופה יצא פרויקט לאנשי משטרה ביבנה, בנה ביתך. טרנר כמפכ"ל יזם רעיון עם ראש עיריית יבנה להקים שכונה של אנשי משטרה כדי לעודד את העיר ולהגדיל אותה. באותה תקופה גרנו ברמלה ולא חשבתי שאצא מהבית בו אני גר, גם לא היה לנו הון שנוכל לבצע. נרשמנו יחד עם שוטרים נוספים לפרויקט, חברים ששרתו איתי. פעלנו יחד, כולל קבלת הלוואות למימון, עו"ד ועוד. בנינו את הבית ביבנה בכל הכסף שיכולנו להשיג.

מכרנו את הדירה ברמלה, עמדנו לקראת בר המצווה של בני. הבית ביבנה לא היה מוכן וכעת היה עלינו למצוא מקום מגורים. לשלם שכירות נוספת לא היה באפשרותנו. חילקנו את תכולת את הבית בין קרובי משפחה. הילדים גרו אצל הדודים ואני גרתי אצל אחותי למשך 6 חודשים.

לאחר שחגגנו בר מצוה כשהמשפחה מפוזרת, החלטנו כי בתום הבר מצוה שבים לבית ביבנה. הגעתי עם יהודית לבית, ללא מטבח. התקנתי פלטת עץ שהנחתי ועליה בישלנו. חשמל גם לא היה לנו בימים הראשונים.

הבנות נשארו אצל הדודים ברמלה כדי לסיים שם את לימודיהם. הבת שלי למדה אופנה והשתתפה בתחרות מיס רמלה ונבחרה לסגנית. הבת הבכורה התקבלה ליחידת ממר"ם בצבא (יחידה מתקדמת בתחום המחשב). לאחר שהשתחררה עבדה במשרד עורכי דין וכעבור שנתיים התגייסה למשטרה וכיהנה כמפקדת המשמר האזרחי בחולון בת ים.

לאחר מכן השלמתי את פתיחת המרתף שם הגשמתי חלום פרטי שלי, הקמת צפיה בקולנוע פרטי.

באותה תקופה בה שרתי לקראת סיום עבודתי, חליתי במחלת סכרת. לא אכלתי בזמן, אוכל רק כשיש לנו הפסקה ואוכל כל מה שמביאים שכלל מזון לא בריא. באחד הימים איבדתי הכרה. היה זה יום שישי שטוף שמש, הייתי בלי מים ובלי אוכל, יום כיפור.

חוגגים בר מצווה

כך אגב הבינו עד כמה אני מסור לעבודתי אם כי זה עלה לי בבריאותי.

נסעתי לפעילות בירושלים, אינתיפאדה ועוד.

מאחר והייתי חובש הציעו לי להיות חובש במטווחי להדרכת ירי בשפרעם. מצב בריאותי המשיך להדרדר.

באחד המטווחים כשאני משמש מדריך ירי וחובש אירחתי שוטרים מהתחנה שלי. לפתע שמעתי צליל דריכה של אקדח שנכנסים ויוצאים וכדורים עפים.

"תזהר!" צעקתי לעברו. אולם אז הוא פלט כדור לרגלי שנתקע בגיד רגלי השמאלית. פינו אותי לבית חולים והשוטרים באו לבקר אותי. "אל תדאגו לי, לכו מהר לשוטר שלא יבצע משהו רע לעצמו", חששתי מאוד.

לאחר מכן לקחתי אחריות ואמרתי כי הכדור נפלט לי כשהכנתי את האקדחים וכך מנעתי חקירה ומשפט לשוטר.

לתקופת מה הלכתי בעזרת קביים ועד היום אני חש כאבים בעת חילופי מזג אויר. אגב, פיצוי על נכות לא קיבלתי על כך. נקבע לי אפס אחוז.

האחיין

בתפקידי האחרון במשטרה חוויתי יחד עם משפחתי חוויה שהיא הקשה ביותר שכל משפחה יכולה להתמודד איתה, השכול. הייתי לקראת פרישה, מצב בריאותי חייב הזרקת אינסולין 5 פעמים ביום, משקלי היה עודף מאוד. שרתי בתחנת בת ים.

מלחמת לבנון היתה בעיצומה, ראש השנה הגיע וחגגנו עם בני המשפחה בביתנו. בתום הערב הם שבו לביתם ואנחנו נותרנו בביתנו.

בלילה קיבלתי מהמשפחה טלפון. "אדי, תגיע דחוף אלינו" ביקשו.

"מה קרה? פרצו לבית?" ניסיתי לברר.

"תגיע דחוף, הבן..." אמרו לי.

לרגע נעתקה נשמתי. ידעתי שהאחיין שלי בלבנון. הגעתי לביתם. אנשי הצבא הודיעו להם בלילה כי בנם האהוב, אורי־דוד נהרג. הוא שרת ביחידת הקשתות. המג"ד שלו היה קרוב משפחה מצד אשתי.

הבשורה היתה קשה, הלם עבור כל בני המשפחה. נערכנו להלוויה. ארגנתי אופנועים כמו לארוע מיוחד, והחלטתי להעניק לו מעט כבוד לילד היפה והמיוחד שהקדיש את חייו למען בטחון המדינה. ביקשתי מהמשטרה לטפל בארוע של הלווייתו. ההוא שירת במודיעין והפגיזו את המקום שבו הוא שהה בלבנון ושני חיילים כאמור נהרגו.

אורי דוד ז"ל

ההלוויה היתה ממלכתית וקדמנו אותו בשורת אופנועי משטרה שליוו אותו בדרכו האחרונה. עד היום בכל רגע שאני נזכר בכך אני לא יכול לעצור את הדמעות והכאב שלא יחלוף לכולנו. לאחר שמילאתי את המשימה הזו החלטתי כי היא האחרונה שאני מבצע בתפקידי ופרשתי.

המשפחה שלי

עבודת המשטרה גוזלת זמן רב ויקר שבא כמובן על חשבון הזמן שבו אתה אמור להיות עם המשפחה. באותם ימים לא התחשבו כלל בנושא של משפחת השוטרים והחשיבות של חיזוק המשפחה. שוטרים רבים הגיעו למצב שמשפחתם התפרקה והתגרשו בשל עבודתם.

יהודית היתה כעמוד תומך ויציב למעני ולמען המשפחה ובעדרי היתה האמא החזקה ששמרה על יציבות המשפחה.

ב־11.3.1974 נולדה נינט (עוד כשגרנו ברמלה) אמא שלי ביקשה את השם ונעננו לבקשתה.

ב־21.12.1975 נולדה נעמי ע"ש אמה של יהודית אותה מאוד אהבתי.

29.11.1976 נולדה רחלי. הענקנו לה את שמה בעקבות נדר של אשתי שביקרה בקבר רחל אמנו והתפללה לפרי בטן. והשלישית קיימנו את הנדר.

28.2.1978 נולד בננו יוסף מאיר, על שם אבי. ובנוסף נדר שנדרה אשתי בקבר רבי מאיר בעל הנס כי תקרא על שמו ולכן קיבל בננו שני שמות, יוסף מאיר.

הולדת שלוש בנות ראשונות במשפחה עיראקית התקבלה בכינוי "אבו אל בנת" אבי הבנות. יהודית בעצמה חשה לא נוח שלא נולד בן. אני צחקתי. נושא זה לא היה מעניין בעיניי. התינוק הרביעי אכן היה בן כך שיש לנו שלוש בנות וגם בן.

לצערי כאב לא הייתי די זמן איתם, לעתים אפילו לא בחגים בשל משמרות כמו בחג פסח, לעתים אפילו יום כיפור. כשכולם נחים, חוגגים ונופשים, תמיד יש שוטרים שעושים את העבודה, מסיירים, שומרים, פועלים כדי שיהיה לנו שקט.

כמי שאוהב ספרים בנוסף לסרטים אספתי ספרי קריאה. לימים קניתי עבור ילדיי את האנציקלופדיות שהיו חשובות כמו בריטניקה ועוד. חברות של הבנות נהגו להגיע לביתנו כדי להכין איתן שיעורי בית.

בשעות הפנאי שהיו לי ישבתי לעזור לבנותיי בלימודים, שחקנו משחקי טריוויה. עם הבן היה קשה לשחק הוא למד את כל

בירות העולם וגילה בקיאות רבה, אהב מידע. באחד הימים קיבלנו דרישה לתשלום עבור שימוש בספריה. לא הבנתי על מה אנחנו משלמים כי אצלנו בבית היו ספרים שימושים יותר מאשר בספריה והחברות של הבנות הגיעו אלינו, אבל ראיתי זאת כקוריוז.

בנושא חינוך השקענו, ויהודית ואני ראינו בכך ערך עליון. כולם כמובן למדו ושרתו בצבא.

הבן מאוד רצה להתגייס ליחידה קרבית אולם היתה לו בעיה רפואית מסוימת עם האף. בצענו ניתוח לפתרון חסימה שהיתה לו וגרמה להורדת פרופיל. לאחר שהפרופיל עלה הוא שמח שיוכל להתגייס למשמר הגבול וללכת בדרכי בצבא. אולם לצערו לאחר שהתגייס שובץ ליחידה קרבית אחרת, סיירת דוכפית, על כך הוא חש צער רב, אני כמובן הייתי מאוד גאה בו, בשרות שביצע, בנתינה, המסירות, אהבת הארץ.

בנותיי נישאו ומאחר והיינו בית חם בהנהגתה של אשתי יהודית, כל אחת מהן גרה אצלנו שנתיים בטרם עברה עם החתן לדירה משלהן, כך גם הבן כשהתחתן. סייענו להם מתוך תחושה של משפחה אחת אוהבת.

אני נהנה שהבית מלא, גדוש ילדים ונכדים.

אבי הרב

אני גאה מאוד בבן שלי הרב מאיר יוסף, בחוכמתו, צניעותו, יושרו הרב.

לאחר שהשתחרר מהצבא עבד בחברה פרטית לשיווק בעלי חיים. הוא היה מעשן וכיבדתי את רצונו. אמרתי לו שהוא יכול לעשן בבית, להרגיש בנוח בבית שלו ואינו צריך להסתיר ממני כמובן דבר.

באחת השבתות הודיע לי כי לא יעשן בשבת. הוא החל להתקרב לדת שקסמה לו, החל ללמוד והעמיק בכך עד שהוסמך לרב.

הוא לא עוסק בעסקנות רבנית ולא מוכן לקבל תפקיד שיש בו שכר ציבורי, אלא עושה את עבודתו למען הקהילה מתוך אמונה שלמה ושליחות עצומה, דוגמה ומופת שקשה למצוא כמותו.

לימים כתב בעצמו ספרים, מעניק הרצאות ושיעורי תורה מחכימים ומרתקים. הוא נשא לאישה את מירי ונולדו להם 6 ילדים.

תחילה ניסה לחזק אותי אך הנושא לא דיבר אלי. אשתי והבנות הלכו יותר בעקבותיו. אני מאוד מכבד וגאה בו שמח שהוא עוסק בתחום שבו הוא מרגיש באופן הטוב ביותר. ניתן ללמוד הרבה משיעוריו, ללא קשר לדעותיו של האדם, אם הוא דתי או לא. שמעתי את הרצאותיו והתפעלתי מחוכמתו ואופן דיבורו.

בני בהרצאה בפני מועדון השוטרים

אנחנו חיים כמשפחה אוהבת מכילה, תומכת זה בזה, כאשר כל אדם חי לפי אמונתו ותפיסתו. בנותיי הלכו יותר עם הבן וכך גם אשתי. הדבר מסב למשפחה אושר רב כאשר כולם מתכנסים יחד לשולחן, וכל הנכדים יושבים בנימוס רב, רוחשים כבוד, זו אוירה מיוחדת ומאושרת מאוד.

יש לי 15 נכדים, 3 נכדים מכל בת וששה נכדים מבני.

אחותי

שמרתי כל העת על יחסים טובים עם אחיותיי ואחיי. אחותי סימונה שהיתה בת חמישית במשפחה היתה מלאת חיים, מראה להתבדח ונישאה לבן זוג דתי. הם גרו בשכירות וברבות הימים הצליחו לקנות דירה בגבול בני ברק פרדס כץ. הדירה נרכשה במסגרת פרויקט שיקום שכונות. זו היתה דירה ששופצה על ידי קבלן. היא קראה לי לבדוק את הדירה שהיא מקבלת מהקבלן. הגעתי לדירה וחשכו עיניי. מטבח נבנה ללא חלונות. איך אפשר לבנות מטבח ללא חלונות, כיצד היא תשתמש בו.

יצאתי מהבניין ופגשתי את הקבלן בחוץ. "איך אתה בונה מטבח ללא חלונות?!" זעמתי עליו.

"תשאל את האדריכלית של העיריה היא אישרה זאת", השיב.

"המשפחה של אחותי לא תגור בדירה בלי חלון במטבח", אמרתי לו. מחר תקבל ממני שרטוט של הדירה.

"אם זה יתאים לתוכניות שאפשר לבצע נעשה", הסכים הקבלן.

במשך כל הלילה ישבתי על התוכניות הדירה והבניין ולמחרת הגעתי אליו עם תוכנית חדשה שמתבססת על הקיים. הכניסה לבית תהיה מהסלון ולא חדר שינה כפי שתכננו ושינויים נוספים שהסבו את הדירה לנוחה וראויה למגורים.

התקשרתי לאדריכלית העיריה לבקש את אישורה. היא דיברה באדישות, די מזלזלת. "היית בונה לאמא שלך דירה כזו?" שאלתי אותה.

לאחר שהדירה נבנתה הקמתי לאחותי מטבח, סדרתי לה תוכנית חשמל, צנרת. בכל שבוע קיימו בדירה שיעורי תורה. לצערי אחותי חלתה בסרטן ולא החזיקה מעמד ומספר חודשים לאחר מכן נפטרה כשהיא בת 45 בלבד, הותירה אחריה שלושה ילדים. יהי זכרה ברוך. כמובן שאני וילדיי בקשר עם ילדיה באהבה גדולה.

עם אחיותיי

אחיי ואחיותיי בתמונה משותפת

כבוד ההורים

ניסיתי כמובן לעזור להוריי כשהיו בחיים, לאחים ואחיותיי, רציתי שלכולם יהיה טוב בארץ. אולם לפעמים יש מקרים אחרים שגם אותם עלינו לקבל.

אחי הצעיר עוד בצעירותו הסתבך עם המשטרה, דבר שניסיתי לסייע לו כדי שיפעל ביושר בלבד. כשביקש להנשא סירבה משפחת הכלה לקבלו. פניתי להוריה ודיברתי איתם כדי לשכנעם להסכים לחתונה.

הוא עבד וביקש לרכוש דירה. חתמתי על ערבות בבנק למשכנתה שלו ובנוסף הבאתי חברים לעבודה שחתמו לו מתוך אמונה בי.

הזמן חלף ובאחד מערבי פסח התקבלה אצלנו הודעה שהדהימה אותנו. חשבון הבנק עוקל בשל מימוש הערבות.

בנוסף אלי שני שוטרים, חבריי לעבודה שאף הם קיבלו התראה.

פניתי לאחי אך אשתו הסבירה כי הם באילת...

כשוטר אתה לא יכול לקבל עיקול, זו עבירה משמעתית שמשמעותה פיטורים. לא ידעתי מה לעשות, מהיכן אני מוצא פתרון לכסף. נעזרתי בבת אחותה של אשתי, עורכת דין במקצועה שסייעה לנו מול הבנק. עמדתי לפדות קופת גמל בסך 60 אלף ₪. הבנק נתן לי הלוואה מול קופת הגמל עד שהיא תפדה. שלמתי את החוב ושחררתי את החברים מהעיקולים. את הכסף לא קיבלתי חזרה, אולם צר לי על חוסר האכפתיות שקיבלתי שבסך הכל ניסיתי כל העת וכל חיי רק לסייע לו.

פרישה

מצבי הבריאותי במשטרה החמיר, רמות סוכר גבוהות מאוד והעבודה כאמור רק החמירה זאת. למעשה מאז שהתגייסתי כחייל שרתי ללא הפסקה.

לאור ותק השנים שהיה לי במשטרה ומצבי הבריאותי יצאתי לפנסיה. במהלך עבודתי לא השלמתי תואר אקדמי אבל למדתי קורסים רבים. למעשה לכל קורס שביקשו שוטרים מיד יצאתיו שמחתי ללמוד, דבר שסייע לי בהמשך בדרוג השכר והפנסיה.

לאחר פרישתי היה לי ברור כי אמלא את זמני בעשיה. בכל זאת אני צעיר עדיין. עברתי ניתוח רפואי ששיפר את מצבי והוריד את רמות הסוכר. היה חשוב לי לשמור על בריאותי וחיי. לצערנו

שוטרים רבים נפטרים בגילאים צעירים ומשלמים מחיר יקר מאוד עבור השרות למדינה.

למדתי תחום שמשך אותי, עיצוב מטבחים, למדתי קורסי העשרה כמו ההיסטוריה של יהדות מרוקו, נרשמתי ללימודים חוץ אוניברסיטאיים שם עודדו את יוצאי המשטרה ללמוד והיתה לנו כיתה מיוחדת עבור פורשים.

במקביל המשכתי את עיסוקי הנגרות שלי כמקצוע לאחר הפרישה, הכנתי רהיטים לבנותיי, רהיטים בבית ואפילו לשכנים. אני אוהב את היצירה בענף העץ. ייעצתי בבניית מטבחים ונגריות שילמו לי לתכנון מטבחים ללקוחות שלהם.

שוטר נשאר שוטר ופניתי להתנדב במשטרה ביחידה של משמר האזרחי עליה פיקדה הבת שלי. כך הבת שלי היתה המפקדת שלי דבר שכמובן התגאיתי בו מאוד.

עם הבת נינט במשטרה

מציל את בריאותי

משקלי העודף, הסוכר שהיה ברמות מאוד גבוהות סיכנו למעשה את חיי. החלטתי לבצע ניתוח מעקף קיבה כדי לפתור את הבעיה באופן יסודי. דיאטות כאלה ואחרות לא היו רלוונטיות בשל המצב החמור אליו הדרדרתי.

כדי לאשר ניתוח כזה עברתי שיחות וראיון בדיקה אצל פסיכולוגים ופסיכיאטר שבחנו האם לאחר שאדם מבצע ניתוח כזה הוא ישנה דפוסי התנהגות באכילה או שניתוח ישנה רק לפרק זמן קצר את הבעיה. או לחלופין אדם יכול להכנס לדכאון שאינו אוכל את האוכל שהוא אוהב, בעיקר מתוק.

הסברתי להם כי אני בסוף הדרך, מכשיר מד הסוכר הצביע על 400 כי אין לו לאן לטפס, אני רוצה לחיות.

עברתי את הניתוח ובעקבות זאת רמת הסוכר ירדה יתר על המידה. המשקל שלי ירד ורזיתי באופן מהר מדי. תחילה אושפזתי שוב והיה חשש ללוקמיה שנשללה בבדיקה. עברתי תהליך רפואי לא פשוט עד שהגוף שלי התייצב. כיום אני לא מסוגל לאכול הרבה, נוטל ויטמנים, שותה הרבה, מקפיד ככל שאפשר על פעילות גופנית, דבר שלא עשיתי כראוי בעבר וכך למעשה הצלתי את חיי.

מועדון הגמלאים

במקביל הצטרפתי למועדון גמלאי המשטרה ביבנה. המועדון שכן במקלט. ניהלתי את המועדון והתחלתי לגבש בו פעילות רבה. התחלנו ממקלט. מפקד התחנה ביבנה ביקש ממני להעביר את התנדבותי כשוטר מבת ים ליבנה. מתוך הכרות איתו והערכה.

התחלתי לפעול ביבנה בפרויקטים כמו משמר השכונה. גייסתי שוטרים מתנדבים שהיו בגמלאות. בכל ערב הוצאנו קבוצה לפעילות עם מכשירי קשר והייתה נוכחות ברחבי העיר. הפשע ירד באופן משמעותי ביותר, דבר שזכה להד תקשורתי. בהמשך פעלנו בקרב בתי הספר. גמלאי המשטרה תפקדו כנאמני בתי הספר. לא ניתן כמובן לעצור ילדים, אבל נוכחות שוטר וסיורים גרמה להרגעת הרוחות.

במקביל לכך פעלתי בסניף המקומי, ושמשתי סגן מנהל הסניף. גם שם הקפדתי על פעילות רבה למען השוטרים.

היו אלה ימי בחירות מקומיות וראש העיר המכהן הוזמן לשאת דברים בפני הגמלאים. כנס בחירות בסניף הגמלאים. השתוממתי. כיצד יתכן שהסניף יהיה פוליטי או יקדם פוליטית אדם זה או אחר.

"תבטלו מיד את הכנס, הסניף של גמלאי המשטרה לא עוסק בפוליטיקה, מי שרוצה שיארגן במקום אחר ויזמין את הגמלאים כמו כל אזרח", הודעתי לסניף ומנעתי את קיום הכנס.

ההתכנסות עם ראש העיר בוטלה והמשכתי בעיסוקיי.

באחד הימים הגיע לביתי אדם מאוד נאה ומרשים.

"אתה אדי?" שאל.

"שמי אהוד ויצמן ואני שמח להכיר אותך, אתה מנעת פעילות פוליטית בסניף גמלאי המשטרה?" שאל.

"כן" השבתי בטבעיות, "יש בעיה עם זה?" ניסיתי להבין.

"בכלל לא. להיפך", אמר.

אהוד ויצמן, ד"ר בהשכלתו, התמודד לראשות העיר והציע לי להצטרף לשורותיו. התרשמי מאוד ממנו. מפקד טייסת לשעבר בתחום הלוגיסטיקה, איש חזון, ערכי מאוד.

"אני הולך איתך", אמרתי לו.

בבחירות לראשות העיר הוא לא נבחר, ולמועצת העיר נכנס

מנדט אחד, וכך הוא נבחר כחבר מועצה. הצטערתי שלא נבחר והמשכתי בפעילותי למען השוטרים הגמלאים.

הבחירות היו קשות והתפלגות המועצה היתה מורכבת ממנדטים בודדים. ויצמן מונה לסגן ראש העיר והמשכתי לתמוך בו.

לימים הוצע לי תפקיד בעיריה, לשמש קצין בטחון עירוני בשכר.

לא הסכמתי, הייתי מוכן לפעול בהתנדבות ולא בשכר.

בבחירות לאחר מכן התמודד צבי גוב ארי ברשימת "יבנה שלנו", הוא הציע לי להצטרף למקום החמישי. אהוד ויצמן היה מספר שתיים. החיבור בין אנשים כל כך טובים נחל הצלחה גדולה וגוב ארי זכה בראשות העיר ואני התמנתי לחבר מועצת עיר.

בשיחה איתו הוא סיפר לי כי התפנה התפקיד של שירות ויעוץ לאזרח "שיל", תפקיד שמבצעים אותו בשכר.

מנהל בהתנדבות בשי"ל

"אני מוכן לקבל את התפקיד ואנהל את הסניף בהתנדבות", הודעתי לו.

מעבר לכך שמשתי יועץ לראש העיר בכל נושא הבטחון בעיר. היה חשוב לשמור על רמת פשיעה נמוכה ככל האפשר, להבטיח איכות חיים כדי שהעיר תצמח ותמשוך אליה הן תושבים ועסקים לארנונה.

המשכתי להיות חבר מועצה עד שלבסוף החלטתי שלא להמשיך לקדנציה נוספת. ראש העיר ניסה לשכנע אותי במשך שעה וחצי להמשיך, אך סירבתי. הבטחתי כי אעזור לו בבחירות מבלי לשמש חבר מועצה. הייתי עסוק מאוד בנושא המשטרה ועיסוקים אחרים.

פוליטיקה ארצית

מעולם לא ראיתי את עצמי כאיש פוליטי וקדמתי ועסקתי למען התושבים, אולם דברים התרחשו וסחפו גם אותי. אריק שרון עזב את הליכוד והקים את מפלגת קדימה. אהוד ויצמן ניהל את אזור הדרום וביקש ממני לשמש מנהל מטה של יבנה והאזור עבור מפלגת קדימה. באותה תקופה נערכה יוזמת ג'נבה לשיחות בין נציגים מישראל לפלסטינאים. למדתי באותה תקופה היסטוריה ואני חובב של האסלם ומכיר מקרוב את הנושא.

התבקשתי לצאת עם המשלחת הישראלית. שם נערכו ויכוחים עמוקים מאוד. הידע שלי סייע לי כמובן להתמודד איתם. הסברתי כי הביטוי פלסטיני הוא מימי הרומאים ליהודים, כך שמי שבאמת

הם פלסטינאים זה אנחנו. הדיונים היו מעמיקים מאוד ולדעתי מאוד חשובים.

במפלגת קדימה פעלנו קבוצה די גדולה של אנשי מג"ב לשעבר. הקמנו קבוצה "הכומתות הירוקות" וערכנו יחד טיולים ופעילות חברתית משותפת.

באחד הימים החליט אריה ביבי לרוץ לכנסת. לאורך כל עבודתי כמובן מאוד הערכתי אותו והייתה בינינו חברות כנה. התחלתי לסייע לו בבחירות. ערכתי כנסים, חוג בית בביתי עם תומכים רבים. בין חבריי חולקו תפקידי מטה שונים ופעלנו כגוף מאורגן ומקצועי למען בחירתו.

לאחר שנבחר לכנסת הוא הקים שדולה למען השוטר ובכלל זה אנשי שירות בתי הסוהר. הוא פנה אלי שאשמש כנציג המשטרה בכנסת.

"אני בסך הכל מנהל מועדון הגמלאים ביבנה, אולי אשאל את נשיא איגוד הגמלאים", הצעתי מתוך כבוד. פניתי לנשי דאז דוד עטר.

"אדי אשמח שתייצג אותנו ותפעל למען השוטרים בכנסת", נתן את ברכתו.

שמשתי עוזר פרלמנטרי של אריה ביבי בכנסת, גם זאת עשיתי ללא שכר. טפלתי בפניות שהגיעו ללשכתו, רבים מהן מגמלאי משטרה. שוטרים שיצאו עם פנסיה זעומה שלא יכלו להתקיים ממנה.

התחלנו תהליך פרלמנטרי ארוך ומעמיק עם גורמי מקצוע ומוסדות.

גובשה הצעת חוק ששיפרה את תנאי השוטרים והפנסיה והשוותה את המשטרה לצבא. גמלאי משטרה קיבלו תוספות ששיפרו את חייהם.

לאחר העברת החוק שדרש כמובן עבודה רבה, המשכתי בפעילותי בכנסת עם אריה ביבי. חייכתי כשראיתי כמה קופצים היו על הצלחת העברת החוק למען השוטר, הבנתי שכך פועלת הפוליטיקה, לא חשוב מה עשית, אלא חשוב מה פרסמת. אני הייתי רחוק מכך והייתי מסופק מעצם העברת החוק.

עם שאול מופז מימין ואריה ביב משמאלי

קדימה

המשכתי בפעילותי בסניף יבנה ובהמשך התחלתי לטפל במקומות אחרים בהם היו זקוקים לעזרה כמו רמלה וכך פעלתי בכל אזור השפלה. טיפול בבעיות של גמלאים, עריכת פעילויות חברתיות ואחרות. אני מקדיש לכך מזמני בכל יום.

באחרונה נבחרתי לשמש סגן יו"ר איגוד הגמלאים בארץ. התפקיד גוזל כמובן זמן נוסף אולם אני ממלא אותו מתוך שליחות ואהבה עמוקה לחבריי השוטרים ולמשפחותיהם ששילמו מחיר בשרות של בן המשפחה למען המדינה.

עם המפכ"ל לשעבר יעקב טרנר

בפעילות של גמלאי המשטרה

התחפושת

לאחר פרישתי מהמשטרה היתה לי משימה אחת מיוחדת, משימה בתחפושת. אחיינית שלי, שוש זוהר יבואנית מאוד גדולה של תחפושות לארץ. היא מקיימת מערך שלם של שיווק, אחסון והפצה של התחפושות. לקראת פורים אני מסייע להם בכל נושא ניהול האבטחה והבטחון סביב הפצת הסחורה. כמובן שאני רותם אותה למען תרומות כאלה ואחרות שאני מבקש לסייע בהן בעיקר בעיר שלי יבנה. היא כמובן נעתרת בשמחה.

לעתים שמרתי על ביתה ושהיתי שם כדי לשמור עליו בתקופות שהיא נעדרה מהארץ.

הקשר שלי איתה מיוחד מאוד והדדי.

08/02/2013 1134 גיליון בת'ין

חדשות השבוע

משלוח מנות

יצרנית התחפושות שושי זוהר תורמת גם השנה עשרות תחפושות לילדי יבנה באמצעות גן משפחתה אדי בן שושן

גם בחג פורים השנה, שיחול בעוד כשבועיים, כבכל חג פורים בכל שנה, תורמת יצרנית התחפושות הגדולה והמפורסמת בישראל, שושי זוהר, תחפושות לילדי יבנה. התחפושות, בשווי של 150–200 שקלים כל אחת, יחולקו לקראת פורים בבית סולומון במועד שיפורסם בהמשך, כנראה במחיר סמלי של חמישה שקלים בלבד.

שושי זוהר היא אחייניתו של אדי בן שושן, תושב השכונה המשטרתית ואחד הפעילים החברתיים הבולטים בה.

"את כל התחפושות אנו מעבירים לבית סלומון", אמר בן שושן השבוע, "והם בהתאם לקריטריונים שלהם מחלקים אותן לילדים הזכאים לתרומה זו".

בן שושן הודה לראש העירייה צבי גוב ארי ויסגנו ד"ר אהוד ויצמן על הסיוע בפרויקט הפורימי וציין כי דודתו שושי זוהר "תורמת לילדי יבנה מאהבה ומכל הלב ועל כך אני מודה לה מאוד. חג פורים שמח".

חתונת הזהב

הקשר שלי עם אשתי יהודית הוא מיוחד מאוד, הוא כל כך תואם מכיל ומבין, היא יודעת לכבד אותי את רצוני מחשבותיי ואני מכבד אותה, את רצונה. זוגיות מוצלחת היא לדעת לכבד זה את זה, הבן זוג או הבת זוג אינם שייכים לזה או לזו, אלא יש לקיים את הקשר בהרמוניה ואהבה.

לאכול הרבה לא יכולתי כמובן לאחר הניתוח אבל למדתי לבשל ונהנה לבשל לילדיי ומשפחותיהם

לרגל 50 שנות נישואיי ארגנתי עם הבת שלי ארוע של חתונת הזהב באולמי אורו. התלבשתי כחתן ויהודית ככלה, וערכנו חתונה לתפארת. זו היתה שמחה עצומה לכל המשפחה וכמובן הבן שלי, הרב ברך אותנו בחוכמתו הרבה.

הרגשתי שאני עורך את החתונה כתודה לאשתי שהולכת איתי ומהווה תמיכה עבורי בכל הפעילות שלי וכל המהומות והאתגרים שעמדו לנו בחיים והיא היתה שם לצדי תומכת ועוזרת, מבינה ולא מתלוננת אלא הכל בשמחה, באהבה כמו הבית שלנו.

הענקנו לילדים שלנו ככל שיכולנו, ולשמחתי אם אני מבקש מהם מבנותיי או בני מיד הם מתייצבים ומבקשים לסייע, לא רואים את העזרה שלנו כמובנת מאליה ומעריכים מאוד. יותר מכל אני גאה ושמח שהתברכתי במשפחתי כל כך מיוחדת עם בנות ובן, בעלי חוכמת חיים ונתינה כשעל כל המשפחה מנצחת יהודית.

הבוקר שאחרי

בוקר שגרתי בחיי זה כשאני משכים קום. רשימה של דברים שעלי להכין ולטפל בהם במסגרת איגוד השוטרים, בעיות של גמלאים, חלקם בנושאים רפואיים שגם בהם אני מנוסה ומבין. הרשמה לסופשבוע בבית מלון שחל שיבוש בהודעה ועלי לתקן מיד את הטעויות שנגרמו בתמימות של אחד המתנדבים בארגון.

אשתי נערכת לקראת יום שישי ואני מודיע לה על כמה מאכלים שאכין לכבוד הילדים. אני מביט ורואה שעלי לתקן מספר דברים במרפסת. שוב טלפון בנושא הבחירות לעיריה ובקשות להמשיך ולהיות חלק מהרשימה שתמשיך את דרכו של ראש העיר.

אני מביט ברשימת המטלות ומחייך, כשעבדתי במשטרה היו לי פחות משימות, אכן יום עמוס. לצאת לגמלאות אין משמעותה

לנוח, כשיוצאים לגמלאות יש למלא את היום, למצוא תחביב, תעסוקה, עניין ולהרגיש שאתה חיוני בעולם כי חלילה כשאדם נעשה לא חיוני המתח שלו לחיים יורד פלאים.

סיפורי כמובן אינו מסתיים, אולם החלטתי לקחת פרק זמן כדי לכתוב את מורשתי, מורשת משפחתי שממנו תוכלו לקבל תובנות וכלים לחיים.

מקבץ כתבות על פעילותי

זוכרים את פעולתם של
הקומנדו מיהודי צרפת

משה מיוחס ששימש מנטור
שלי ועזר לי רבות

מר ביטחון של יבנה:

"אנו נחולל מהפכה בביטחון האישי של התושבים"

אדי בן-שושן, ממקימי משמר השכונה בשכונת השוטרים, מצטרף למהפכה שמוביל ד"ר אהוד ויצמן * הוא נולד במרוקו ועלה בגיל 15 לישראל ללא הוריו, אשר עלו לישראל כמה שנים מאוחר יותר, יומיים לפני חתונתו * הוא התנדב למשמר הגבול, שימש קצין מודיעין ומפקד שכונה בבת-ים שגודלה פי 2 מיבנה * בן-שושן: "בהובלתו של ד"ר אהוד ויצמן נוכל לעשות רבות למען ביטחון העיר ותושביה"

לפני כשנה וחצי הקים אדי בן-שושן, גמלאי נמרץ וחרוץ של המשטרה ותושב שכונת השוטרים ביבנה, את משמר השכונה של שכונתו. "אני בוגר קורס קציני שכונות, ובמשטרה שימשתי מפקד שכונה של 60,000 תושבים בבת ים. זו שכונה הגדולה פי 2 מיבנה. משמר השכונה שהקמתי בשכונת השוטרים מונה כ-135 איש ואישה ששומרים כל ערב ברכבם הפרטי עם ציוד משטרתי ומכשירי קשר. מאז הקמת משמר השכונה ירדה הפשיעה בשכונת השוטרים לאפס".

השוטרים באמת זקוקים למשמר שכונה?

"היינו בטוחים שמשוטרים לא יגנבו, אבל השכונה סבלה מהרבה פריצות. אני חשבתי שאין טוב מכך שאנו נשמור על עצמנו. עלותה של חברת שמירה יקרה, הימצאותה במקום לא רציפה, היא מגיעה רק במקרה של פריצה, בודקת והולכת. חשבתי שטוב יהיה שאנשים יגלו אכפתיות למקום בו הם חיים".

הצלחת משמר השכונה בוודאי מביאה לך גאווה.

"כן, אך ברצוני לתרום עוד לעירנו. ביטחון התושבים חשוב לי, ואני לא רוצה להגיע למצבים קיצוניים הידועים בערים אחרות. אבל לצערי כרגע אין עם מי לדבר ולכן החלטתי להיות מעורב פוליטית. כשפגשתי את ד"ר אהוד ויצמן ושוחחתי איתו, שמחתי מאוד. תאמינו לי, יש לי המון ניסיון בהסתכלות באנשים ואני מבין את פשרם. מצאתי אדם ישר, מבין עניין, שמעוניין לתרום ולשפר למען תושבי יבנה. אי אפשר שלא להתרשם ממנו, ואני בטוח שבהובלתו נוכל לעשות רבות למען ביטחון העיר ותושביה".

אדי בן-שושן (58), נשוי ואב לארבעה, נולד במרוקו ועלה לישראל בגיל 15, ללא הוריו, במסגרת עליית הנוער. הוריו, אגב, עלו לישראל יומיים לפני חתונתו והספיקו כמובן להשתתף בשמחה הגדולה. בן-שושן למד בפנימייה דתית בצפון, והיה אמור להתגייס לחיל האוויר בהתאם למקצוע שרכש בתקופת לימודיו. "התחמקתי מזה כדי להתגייס ליחידה קרבית", הוא מספר, "והתנדבתי למשמר הגבול כלוחם ביחידה מיוחדת וחובש קרבי". בן-שושן המשיך לקריירה משטרתית, ושימש חובש מחוזי, קצין מודיעין, מפקד יחידת סיור ומפקד שכונה גדולה בבת-ים.

ב-1992 העתיקה משפחת בן-שושן את מגוריה ליבנה לשכונת השוטרים. ארבע שנים מאוחר יותר פרש בן-שושן מהמשטרה עקב מחלת הסוכרת. מאז פעילותו הציבורית ענפה: הוא מנהל מועדון הגמלאים של המשטרה ביבנה, הוא משמש סגן יו"ר עמותת שכונת השוטרים וכאמור יוזם משמר השכונה. "לאחר פרישתי לא ישבתי בחוסר מעש", הוא מספר, "והחלטתי להתנדב בתחנת יבנה. אני מסייר עם השוטרים בניידת ועוזר להם כפי יכולתי ומניסיוני הרב. יש לי הכשרה מיוחדת בטיפול באלימות במשפחה ובסכסוכי שכנים".

ביטחון התושבים מאוד חשוב לך.

"נכון. אני מנסה לדאוג לתת ביטחון לעיר, ולכן יזמתי בזמנו עצומה שהופנתה למפכ"ל המשטרה ולשר לביטחון פנים כדי שתהיה לנו תחנת משטרה עצמאית ביבנה שאינה קשורה לתחנת רחובות. לצערי בעניין זה לא היה לי שיתוף פעולה עם ראש העירייה הנוכחי, ומאבק התושבים סוכל. אני מאמין שד"ר אהוד ויצמן, כראש עיריית יבנה הבא, יתרום לביטחונם של התושבים ויידע לתת מענה אמיתי לצרכי ביטחון התושבים. אין מועמד ראוי ממנו לתפקיד, ולכן אני תומך בו ועושה ככל יכולתי לסייע לבחירתו. אין לי ספק שאנו נחולל מהפכה בכל מה שקשור לביטחון האישי של תושבי יבנה".

26 | קול יבנה / גליון 8 / 25.9.08

חדשות השבוע

50 פעילי קדימה ותומכים יצאו בראשות ד"ר אהוד ויצמן ואדי בן שושן לסיור בירושלים ובכנסת

ביום רביעי האחרון יצאה קבוצה של יבנאים לביקור בכנסת וסיור מהנה בשוק מחנה יהודה בירושלים. הקבוצה שהיתה מגוונת מאד מבחינת הרכבה ושתה סיור מקיף בכנסת עם זדרכה צמודה שכללה את אולם ניורי שגאל, יציע המליאה עוד פינות היסטוריות ברחבי זכנסת. באולם "גליל" הם פגשו שמעו את חברייי הכנסת: רוחמה זברהם בלילה, אריה ביבי, מגלי הבה, יעקב אדרי, יוחנן פלסנר. בתום הביקור לכנסת יצאו לסיור בשוק מחנה הודה כדי ליהנות מהצבעים,

הריחות והצלילים. ד"ר ויצמ מנהל מרחב אשדוד קריית ג הודה לאדי בן שושן על הארגו והבצוע. ראש העיר מר צ גוב ארי שהיה שותף לתכנו אירוע זה נבצר להגיע לב את המשתתפים בשל מחויבו חשובה אחרת, למרות שתכ לעשות זאת.

נאת וללמוד תואר ראשון. לפתע
לו שאני חולה סוכרת די קשה,
כל התגלה בבדיקות שגרתיות.
תחלתי להזריק אינסולין וחיי
שתנו לחלוטין. היו לי הרבה
גבלות כך שבשנת 1996 יצאתי
מלאות בגלל בעיה רפואית
דרגת רס"ב".

ה עשית לאחר השתחררת?

תאום היה לי הרבה זמן,
חלטתי ללמוד אדריכלות
נים ואכן סיימתי את
ימודיי. התחלתי לעבוד
אדריכל פנים אבל בגלל
יאום המס הגבוה, נשאר
ר ביד סכום שבקושי
יסה את הוצאות החלק
לי. אז הבנתי שאני צריך
התנדב במקום שאוכל
תרום ולעזור מניסיוני.

יפה התחלת התנדבת?

תנדבתי למשמר האזרחי
יחידות המיוחדות
תחנת יבנה, הגעתי דרך

אינוד גמלאי משטרת ישראל.
פעלתי רבות למען רווחת תושבי
יבנה. תמיכתי, אי אפשר להתנתק
מהמשטרה לאחר 28 שנים כך
שבאופן אוטומטי הגעתי להתנדב
במשמר האזרחי.

בוא תספר לי על מועדון הגמלאים ביבנה?

כן, אנחנו ערכים פעילויות במועדון הגמלאים, תברן, ביבנה יש 130 גמלאים של משטרת ישראל, יש יותר מ-30 חברי"ה שמגיעים קבוע למועדון, משחקים, נהנים, שומעים מוסיקה, שרים קצה ומשוחחים על כל מיני נושאים, מדי פעם יש הרצאות וטיולים, בקיצור אנו דואגים לגמלאי משטרת ישראל

כתבות השבוע

איך הפך אדי בן שושן מיבנה לכתובת של שוטרי ישראל והסוהרים וגימלאי המשטרה לאיש שלהם בכנסת?

אדי בן שושן הוא "המתנדב בע"מ", הוא גימלאי של המשטרה ובמקום לשבת בבית ולנוח הוא החליט להתנדב בכל מקום ובכל ארגון שיכול ליהנות מכישוריו של אדי* אדי מתנדב במשמר האזרחי, הוא ממקימי "משמר השכונה" השומרים על השכונה המשטרתית* הוא עבר קורס גישור וכעת הוא מתנדב בעירייה ומסייע לאזרחים במסגרת שי"ל* אדי התנדב לפעילות בארגון גימלאי המשטרה והפך לנצ'ג גימלאי המשטרה והשב"ס בכנסת כעוזרו של חבר הכנסת אריה ביבי העומד בראש השדולה למען השוטר והסוהר* אדי היה אמור לסייע לח"כ אריה ביבי בתחום הגימלאים אך שוטרים וסוהרים הנמצאים עדיין בשירות ונתקלים בבעייה אישית "גילו את אדי" והחלו לפנות אליו בבקשות סיוע ועזרה בנושאים אישיים*

עודד ביגר

אדי בן שושן הגיע ליבנה בשנת 1991 כאשר בנו את השכונה במשטרתית. אדי שירת במשטרת ישראל 28 שנים, גידל את 4 ילדיו לתפארת. כיום אדי בן שושן הוא עוזרו של ח"כ אריה ביבי. "המשטרה היא חלק בלתי נפרד ממני, כאשר התגייסתי הייתי במשמר הגבול ביחידה מיוחדת שם הכרתי את אריה ביבי. ביחידה שירתתי 5 שנים, עברתי למרחב תל אביב, שירתי בקצין רפואה בבית המעצר אבו כביר. בכל מהלך השנים נשארתי בקשר עם אריה ביבי שעלה בדרגות והגיע לדרגת ניצב ולאחר מכן הפך לרב גונדר בשירות בתי הסוהר" מספר לי אדי על עבודתו רבת השנים במשטרת ישראל. "הועברתי למשטרת בת-ים, הייתי קצין סיור בשנת 95' החלטתי

ספר זה מוקדש לזכר יקיריי ואהוביי

בת שבע (שרלוט) ויוסף (ג'ו) שושן ז"ל.
הוריי היקרים והאהובים.

נעימה וכדורי שהרבני ז"ל.
חמותי וחמי האצילים והנדיבים.

אנט ומוריס מלכה ז"ל.
דודתי ודודי שליוו אותי בארץ מנערות עד בגרות.

רשל וחביב עמר ז"ל
האבובים והאדיבים מכניסי אורחים וכבוד מקרית אתא.

מסודי ומאיר כהן ז"ל.
דודתי ודודי היקרים.

משה מיוחס ז"ל.
גיסי המנטור שלי שהיה דוגמה ומופת בשבילי בדרך חיי.

סימונה עשור (שושן) ז"ל.

אחותי הצדיקה שתמיד חייכה וצחקה באושר. הלכה לעולמה בדמי ימיה.

דניאל שושן ז"ל.

אחי היקר שהיה תמיד איתי. מילדות חלקנו שמחות ועצבות יחד בודדים בארץ בטוב וברע.

מזל (אביטן) אוחיון ז"ל.

אימו של חתני שחר אביטן. (שיבדל לחיים)

סבתא לנכדיי - רותם - לאה - דביר. (שיבדלו לחיים)

יזכרו בליבנו. ת . נ . צ . ב . ה.

אמן כן יהי רצון.

תודה והוקרה.

תודה לכל משפחת שהרבני.

תודה לגיסי וגיסתי יחיאל ומרים שהרבני והילדים.

תודה לגיסתי דייזי ומשפחת מיוחס.

תודה לגיסתי וגיסי אמירה ושלמה דוד והילדים.

תודה לשושי ושמוליק זוהר והילדים.

תודה גדולה למשפחת עמר מקרית אתא.

לכל הבנות והבנים שאירחו אותי לאורך שנים בביתם באהבה.

תודה לאחיותיי:

מגי ומרק אסולין וכל המשפחה.

לאחותי רשל ומשה וקנין וכל הילדים.

תודה לאחותי הקטנה נטלי שושן וכל הילדים.

אי אפשר שלא להזכיר את אחי גבריאל בן שושן.

ותודה הגדולה לבנותיי ובני.

לנינט ושחר אביטן. רותם, לאה, דביר אביטן.

נעמי ורונן אהרוני. איילה, הדר, איתי אהרוני.

רחלי ושלום ויצמן. מאי, טליה, הראל ויצמן.

הרב יוסף מאיר ומירי בן שושן. נתנאל, ניתאי, נועה, אפרת, מיכל, אביגייל.

תודה ענקית מועקת לאשתי היקרה יהודית.

אהבת חיי שמלווה אותי יותר מ־50 שנה. סובלת את ה"קפריזות" שלי ואת השנים בהן הייתה לבד עם הילדים ודאגה ועסקה בטיפולם וחינוכם בימי השירות שלי במשטרה, בחגים ובכל האירועים המשמחים בהם הייתי בתפקידים שונים ומשונים, ונבצר ממני לעזור ולתת יד בבית.

אשת חיל תמיד נמצאת במקום הנכון לסייע ולתת יד ועזרה בשמחה ובחולי. תודה על כל מה שהשקעת בי ובמשפחה שבה אני גאה בכל אחת ואחד, אכן משפחה לתפארת.

שאיפות שהתגשמו:

לכל אדם קיימות שאיפות לאן היה רוצה להגיע בחייו. שאיפות ילדות, רצונות נעורים, חלומות התגשמות. כאדם שהיה בודד בארץ. תמיד שאפתי שיהיה לי בית גדול עם קולנוע אהבת חיי. משפחה עבודה ויציבה.

ובעזרת השם זכיתי שכל משאלותיי יתגשמו. כל רק מה שחשבתי ורציתי, יש לי ברוך השם.

ובתקווה שהשם ייתן גם בריאות איתנה ואריכות ימים לי ולכל ולכל משפחתי. **כן יהי רצון אמן**.